Liber Primus Regum

**Cap. 1 1 Fuit vir unus de Ramathaimsophim, de
monte Ephraim, et nomen ejus Elcana, filius Jeroham, filii
Eliu, filii Thohu, filii Suph, Ephrathæus : 2 et habuit duas
uxores, nomen uni Anna, et nomen secundæ Phenenna.
Fueruntque Phenennæ filii : Annæ autem non erant liberi.
3 Et ascendebat vir ille de civitate sua statutis diebus, ut
adoraret et sacrificaret Domino exercituum in Silo. Erant
autem ibi duo filii Heli, Ophni et Phinees, sacerdotes
Domini. 4 Venit ergo dies, et immolavit Elcana, deditque
Phenennæ uxori suæ, et cunctis filiis ejus et filiabus,
partes : 5 Annæ autem dedit partem unam tristis, quia
Annam diligebat. Dominus autem concluserat vulvam
ejus. 6 Affligebat quoque eam æmula ejus, et vehementer
angebat, in tantum ut exprobraret quod Dominus
conclusisset vulvam ejus : 7 sicque faciebat per singulos
annos : cum redeunte tempore ascenderent ad templum
Domini, et sic provocabat eam : porro illa flebat, et non
capiebat cibum. 8 Dixit ergo ei Elcana vir suus : Anna, cur
fles ? et quare non comedis ? et quam ob rem affligitur
cor tuum ? numquid non ego melior tibi sum, quam decem
filii ?**

**9 Surrexit autem Anna postquam comederat et biberat in
Silo. Et Heli sacerdote sedente super sellam ante postes
templi Domini, 10 cum esset Anna amaro animo, oravit ad
Dominum, flens largiter, 11 et votum vovit, dicens : Domine
exercituum, si respiciens videris afflictionem famulæ tuæ,
et recordatus mei fueris, nec oblitus ancillæ tuæ,
dederisque servæ tuæ sexum virilem : dabo eum Domino
omnibus diebus vitæ ejus, et novacula non ascendet
super caput ejus.**

**12 Factum est autem, cum illa multiplicaret preces coram
Domino, ut Heli observaret os ejus. 13 Porro Anna
loquebatur in corde suo, tantumque labia illius
movebantur, et vox penitus non audiebatur. Æstimavit**

ergo eam Heli temulentam, 14 dixitque ei : Usquequo
ebria eris ? digere paulisper vinum, quo mades.
15 Respondens Anna : Nequaquam, inquit, domine mi :
nam mulier infelix nimis ego sum : vinumque et omne
quod inebriare potest, non bibi, sed effudi animam meam
in conspectu Domini. 16 Ne reputes ancillam tuam quasi
unam de filiabus Belial : quia ex multitudine doloris et
mœroris mei locuta sum usque in præsens. 17 Tunc Heli ait
ei : Vade in pace : et Deus Israël det tibi petitionem tuam
quam rogasti eum. 18 Et illa dixit : Utinam inveniat ancilla
tua gratiam in oculis tuis. Et abiit mulier in viam suam, et
comedit, vultusque illius non sunt amplius in diversa
mutati. 19 Et surrexerunt mane, et adoraverunt coram
Domino : reversique sunt, et venerunt in domum suam
Ramatha.

Cognovit autem Elcana Annam uxorem suam : et
recordatus est ejus Dominus. 20 Et factum est post
circulum dierum, concepit Anna, et peperit filium :
vocavitque nomen ejus Samuel, eo quod a Domino
postulasset eum. 21 Ascendit autem vir ejus Elcana, et
omnis domus ejus, ut immolaret Domino hostiam
solemnem, et votum suum. 22 Et Anna non ascendit : dixit
enim viro suo : Non vadam donec ablactetur infans, et
ducam eum, ut appareat ante conspectum Domini, et
maneat ibi jugiter. 23 Et ait ei Elcana vir suus : Fac quod
bonum tibi videtur, et mane donec ablactes eum :
precorque ut impleat Dominus verbum suum. Mansit ergo
mulier, et lactavit filium suum, donec amoveret eum a
lacte.

24 Et adduxit eum secum, postquam ablactaverat, in
vitulis tribus, et tribus modiis farinæ, et amphora vini, et
adduxit eum ad domum Domini in Silo. Puer autem erat
adhuc infantulus : 25 et immolaverunt vitulum, et
obtulerunt puerum Heli. 26 Et ait Anna : Obsecro mi
domine, vivit anima tua, domine : ego sum illa mulier,
quæ steti coram te hic orans Dominum. 27 Pro puero isto

oravi, et dedit mihi Dominus petitionem meam quam
postulavi eum. 28 Idcirco et ego commodavi eum Domino
cunctis diebus quibus fuerit commodatus Domino. Et
adoraverunt ibi Dominum.

Et oravit Anna, et ait :

Cap. 2

1 Exultavit cor meum in Domino,
et exaltatum est cornu meum in Deo meo ;
dilatatum est os meum super inimicos meos :
quia lætata sum in salutari tuo.
2 Non est sanctus, ut est Dominus,
neque enim est alius extra te,
et non est fortis sicut Deus noster.
3 Nolite multiplicare loqui sublimia gloriantes ;
recedant vetera de ore vestro :
quia Deus scientiarum Dominus est,
et ipsi præparantur cogitationes.
4 Arcus fortium superatus est,
et infirmi accincti sunt robore.
5 Repleti prius, pro panibus se locaverunt :
et famelici saturati sunt,
donec sterilis peperit plurimos :
et quæ multos habebat filios, infirmata est.
6 Dominus mortificat et vivificat ;
deducit ad inferos et reducit.
7 Dominus pauperem facit et ditat,
humiliat et sublevat.
8 Suscitat de pulvere egenum,
et de stercore elevat pauperem :
ut sedeat cum principibus,
et solium gloriæ teneat.
Domini enim sunt cardines terræ,
et posuit super eos orbem.
9 Pedes sanctorum suorum servabit,
et impii in tenebris conticescent :
quia non in fortitudine sua roborabitur vir.

10 Dominum formidabunt adversarii ejus :
et super ipsos in cælis tonabit.
Dominus judicabit fines terræ,
et dabit imperium regi suo,
et sublimabit cornu christi sui.
11 Et abiit Elcana Ramatha, in domum suam : puer autem
erat minister in conspectu Domini ante faciem Heli
sacerdotis.

12 Porro filii Heli, filii Belial, nescientes Dominum,
13 neque officium sacerdotum ad populum : sed
quicumque immolasset victimam, veniebat puer
sacerdotis, dum coquerentur carnes, et habebat
fuscinulam tridentem in manu sua, 14 et mittebat eam in
lebetem, vel in caldariam, aut in ollam, sive in cacabum :
et omne quod levabat fuscinula, tollebat sacerdos sibi :
sic faciebant universo Israëli venientium in Silo. 15 Etiam
antequam adolerent adipem, veniebat puer sacerdotis, et
dicebat immolanti : Da mihi carnem, ut coquam
sacerdoti : non enim accipiam a te carnem coctam, sed
crudam. 16 Dicebatque illi immolans : Incendatur primum
juxta morem hodie adeps, et tolle tibi quantumcumque
desiderat anima tua. Qui respondens aiebat ei :
Nequaquam : nunc enim dabis, alioquin tollam vi. 17 Erat
ergo peccatum puerorum grande nimis coram Domino :
quia retrahebant homines a sacrificio Domini.

18 Samuel autem ministrabat ante faciem Domini, puer
accinctus ephod lineo. 19 Et tunicam parvam faciebat ei
mater sua, quam afferebat statutis diebus, ascendens
cum viro suo, ut immolaret hostiam solemnem. 20 Et
benedixit Heli Elcanæ et uxori ejus : dixitque ei : Reddat
tibi Dominus semen de muliere hac, pro fœnore quod
commodasti Domino. Et abierunt in locum suum.
21 Visitavit ergo Dominus Annam, et concepit, et peperit
tres filios, et duas filias : et magnificatus est puer Samuel
apud Dominum.

22 Heli autem erat senex valde, et audivit omnia quæ
faciebant filii sui universo Israëli, et quomodo dormiebant
cum mulieribus quæ observabant ad ostium tabernaculi :
23 et dixit eis : Quare facitis res hujuscemodi quas ego
audio, res pessimas, ab omni populo ? 24 Nolite, filii mei :
non enim est bona fama quam ego audio, ut transgredi
faciatis populum Domini. 25 Si peccaverit vir in virum,
placari ei potest Deus : si autem in Dominum peccaverit
vir, quis orabit pro eo ? Et non audierunt vocem patris sui :
quia voluit Dominus occidere eos. 26 Puer autem Samuel
proficiebat atque crescebat, et placebat tam Domino
quam hominibus.

27 Venit autem vir Dei ad Heli, et ait ad eum : Hæc dicit
Dominus : Numquid non aperte revelatus sum domui
patris tui, cum essent in Ægypto in domo Pharaonis ? 28 Et
elegi eum ex omnibus tribubus Israël mihi in sacerdotem,
ut ascenderet ad altare meum, et adoleret mihi incensum,
et portaret ephod coram me : et dedi domui patris tui
omnia de sacrificiis filiorum Israël. 29 Quare calce
abjecistis victimam meam, et munera mea quæ præcepi
ut offerrentur in templo : et magis honorasti filios tuos
quam me, ut comederetis primitias omnis sacrificii Israël
populi mei ? 30 Propterea ait Dominus Deus Israël :
Loquens locutus sum, ut domus tua, et domus patris tui,
ministraret in conspectu meo usque in sempiternum. Nunc
autem dicit Dominus : Absit hoc a me : sed quicumque
glorificaverit me, glorificabo eum : qui autem contemnunt
me, erunt ignobiles. 31 Ecce dies veniunt, et præcidam
brachium tuum, et brachium domus patris tui, ut non sit
senex in domo tua. 32 Et videbis æmulum tuum in templo,
in universis prosperis Israël : et non erit senex in domo
tua omnibus diebus. 33 Verumtamen non auferam penitus
virum ex te ab altari meo : sed ut deficiant oculi tui, et
tabescat anima tua : et pars magna domus tuæ morietur
cum ad virilem ætatem venerit. 34 Hoc autem erit tibi
signum, quod venturum est duobus filiis tuis, Ophni et
Phinees : in die uno morientur ambo. 35 Et suscitabo mihi

sacerdotem fidelem, qui juxta cor meum et animam
meam faciet : et ædificabo ei domum fidelem, et
ambulabit coram christo meo cunctis diebus. [36] Futurum
est autem, ut quicumque remanserit in domo tua, veniat
ut oretur pro eo, et offerat nummum argenteum, et tortam
panis, dicatque : Dimitte me, obsecro, ad unam partem
sacerdotalem, ut comedam buccellam panis.

Cap. 3 [1] Puer autem Samuel ministrabat Domino
coram Heli, et sermo Domini erat pretiosus in diebus illis :
non erat visio manifesta. [2] Factum est ergo in die
quadam, Heli jacebat in loco suo, et oculi ejus
caligaverant, nec poterat videre : [3] lucerna Dei antequam
extingueretur, Samuel dormiebat in templo Domini, ubi
erat arca Dei. [4] Et vocavit Dominus Samuel. Qui
respondens, ait : Ecce ego. [5] Et cucurrit ad Heli, et dixit :
Ecce ego : vocasti enim me. Qui dixit : Non vocavi :
revertere, et dormi. Et abiit, et dormivit. [6] Et adjecit
Dominus rursum vocare Samuelem. Consurgensque
Samuel, abiit ad Heli, et dixit : Ecce ego, quia vocasti me.
Qui respondit : Non vocavi te, fili mi : revertere et dormi.
[7] Porro Samuel necdum sciebat Dominum, neque
revelatus fuerat ei sermo Domini. [8] Et adjecit Dominus, et
vocavit adhuc Samuelem tertio. Qui consurgens abiit ad
Heli, [9] et ait : Ecce ego, quia vocasti me. Intellexit ergo
Heli quia Dominus vocaret puerum : et ait ad Samuelem :
Vade, et dormi : et si deinceps vocaverit te, dices :
Loquere, Domine, quia audit servus tuus. Abiit ergo
Samuel, et dormivit in loco suo. [10] Et venit Dominus, et
stetit : et vocavit, sicut vocaverat secundo : Samuel,
Samuel. Et ait Samuel : Loquere, Domine, quia audit
servus tuus. [11] Et dixit Dominus ad Samuelem : Ecce ego
facio verbum in Israël, quod quicumque audierit, tinnient
ambæ aures ejus. [12] In die illa suscitabo adversum Heli
omnia quæ locutus sum super domum ejus : incipiam, et
complebo. [13] Prædixi enim ei quod judicaturus essem
domum ejus in æternum propter iniquitatem, eo quod
noverat indigne agere filios suos, et non corripuerit eos.

[14] Idcirco juravi domui Heli quod non expietur iniquitas
domus ejus victimis et muneribus usque in æternum.

[15] Dormivit autem Samuel usque mane, aperuitque ostia
domus Domini. Et Samuel timebat indicare visionem Heli.
[16] Vocavit ergo Heli Samuelem, et dixit : Samuel fili mi ?
Qui respondens ait : Præsto sum. [17] Et interrogavit eum :
Quis est sermo, quem locutus est Dominus ad te ? oro te
ne celaveris me : hæc faciat tibi Deus, et hæc addat, si
absconderis a me sermonem ex omnibus verbis quæ dicta
sunt tibi. [18] Indicavit itaque ei Samuel universos
sermones, et non abscondit ab eo. Et ille respondit :
Dominus est : quod bonum est in oculis suis faciat.

[19] Crevit autem Samuel, et Dominus erat cum eo, et non
cecidit ex omnibus verbis ejus in terram. [20] Et cognovit
universus Israël, a Dan usque Bersabee, quod fidelis
Samuel propheta esset Domini. [21] Et addidit Dominus ut
appareret in Silo, quoniam revelatus fuerat Dominus
Samueli in Silo juxta verbum Domini. Et evenit sermo
Samuelis universo Israëli.

Cap. 4 [1] Et factum est in diebus illis, convenerunt
Philisthiim in pugnam : et egressus est Israël obviam
Philisthiim in prælium, et castrametatus est juxta lapidem
Adjutorii. Porro Philisthiim venerunt in Aphec, [2] et
instruxerunt aciem contra Israël. Inito autem certamine,
terga vertit Israël Philisthæis : et cæsa sunt in illo
certamine passim per agros, quasi quatuor millia virorum.
[3] Et reversus est populus ad castra : dixeruntque majores
natu de Israël : Quare percussit nos Dominus hodie coram
Philisthiim ? afferamus ad nos de Silo arcam fœderis
Domini, et veniat in medium nostri, ut salvet nos de manu
inimicorum nostrorum. [4] Misit ergo populus in Silo, et
tulerunt inde arcam fœderis Domini exercituum sedentis
super cherubim : erantque duo filii Heli cum arca fœderis
Dei, Ophni et Phinees. [5] Cumque venisset arca fœderis
Domini in castra, vociferatus est omnis Israël clamore

grandi, et personuit terra. 6 Et audierunt Philisthiim vocem
clamoris, dixeruntque : Quænam est hæc vox clamoris
magni in castris Hebræorum ? Et cognoverunt quod arca
Domini venisset in castra. 7 Timueruntque Philisthiim,
dicentes : Venit Deus in castra. Et ingemuerunt, dicentes :
8 Væ nobis : non enim fuit tanta exultatio heri et
nudiustertius : væ nobis. Quis nos salvabit de manu
deorum sublimium istorum ? hi sunt dii, qui percusserunt
Ægyptum omni plaga in deserto. 9 Confortamini, et estote
viri, Philisthiim, ne serviatis Hebræis, sicut et illi
servierunt vobis : confortamini, et bellate. 10 Pugnaverunt
ergo Philisthiim, et cæsus est Israël, et fugit unusquisque
in tabernaculum suum : et facta est plaga magna nimis,
et ceciderunt de Israël triginta millia peditum. 11 Et arca
Dei capta est : duo quoque filii Heli mortui sunt, Ophni et
Phinees.

12 Currens autem vir de Benjamin ex acie, venit in Silo in
die illa, scissa veste, et conspersus pulvere caput.
13 Cumque ille venisset, Heli sedebat super sellam contra
viam spectans. Erat enim cor ejus pavens pro arca Dei. Vir
autem ille postquam ingressus est, nuntiavit urbi : et
ululavit omnis civitas. 14 Et audivit Heli sonitum clamoris,
dixitque : Quis est hic sonitus tumultus hujus ? At ille
festinavit, et venit, et nuntiavit Heli. 15 Heli autem erat
nonaginta et octo annorum, et oculi ejus caligaverant, et
videre non poterat. 16 Et dixit ad Heli : Ego sum qui veni
de prælio, et ego qui de acie fugi hodie. Cui ille ait : Quid
actum est, fili mi ? 17 Respondens autem ille qui
nuntiabat : Fugit, inquit, Israël coram Philisthiim, et ruina
magna facta est in populo : insuper et duo filii tui mortui
sunt, Ophni et Phinees, et arca Dei capta est. 18 Cumque
ille nominasset arcam Dei, cecidit de sella retrorsum
juxta ostium, et fractis cervicibus mortuus est. Senex enim
erat vir et grandævus : et ipse judicavit Israël
quadraginta annis. 19 Nurus autem ejus, uxor Phinees,
prægnans erat, vicinaque partui : et audito nuntio quod
capta esset arca Dei, et mortuus esset socer suus et vir

suus, incurvavit se et peperit : irruerant enim in eam
dolores subiti. [20] In ipso autem momento mortis ejus,
dixerunt ei quæ stabant circa eam : Ne timeas, quia
filium peperisti. Quæ non respondit eis, neque
animadvertit. [21] Et vocabit puerum Ichabod, dicens :
Translata est gloria de Israël, quia capta est arca Dei, et
pro socero suo et pro viro suo ; [22] et ait : Translata est
gloria ab Israël, eo quod capta esset arca Dei.

Cap. 5 [1] Philisthiim autem tulerunt arcam Dei, et
asportaverunt eam a lapide Adjutorii in Azotum.
[2] Tuleruntque Philisthiim arcam Dei, et intulerunt eam in
templum Dagon, et statuerunt eam juxta Dagon.
[3] Cumque surrexissent diluculo Azotii altera die, ecce
Dagon jacebat pronus in terra ante arcam Domini : et
tulerunt Dagon, et restituerunt eum in locum suum.
[4] Rursumque mane die altera consurgentes, invenerunt
Dagon jacentem super faciem suam in terra coram arca
Domini : caput autem Dagon, et duæ palmæ manuum ejus
abscissæ erant super limen : [5] porro Dagon solus truncus
remanserat in loco suo. Propter hanc causam non calcant
sacerdotes Dagon, et omnes qui ingrediuntur templum
ejus, super limen Dagon in Azoto, usque in hodiernum
diem. [6] Aggravata est autem manus Domini super Azotios,
et demolitus est eos : et percussit in secretiori parte
natium Azotum, et fines ejus. Et ebullierunt villæ et agri in
medio regionis illius, et nati sunt mures et facta est
confusio mortis magnæ in civitate. [7] Videntes autem viri
Azotii hujuscemodi plagam, dixerunt : Non maneat arca
Dei Israël apud nos : quoniam dura est manus ejus super
nos, et super Dagon deum nostrum. [8] Et mittentes
congregaverunt omnes satrapas Philisthinorum ad se, et
dixerunt : Quid faciemus de arca Dei Israël ?
Responderuntque Gethæi : Circumducatur arca Dei
Israël. Et circumduxerunt arcam Dei Israël. [9] Illis autem
circumducentibus eam, fiebat manus Domini per singulas
civitates interfectionis magnæ nimis : et percutiebat viros
uniuscujusque urbis, a parvo usque ad majorem, et

computrescebant prominentes extales eorum. Inieruntque
Gethæi consilium, et fecerunt sibi sedes pelliceas.
10 Miserunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumque venisset
arca Dei in Accaron, exclamaverunt Accaronitæ,
dicentes : Adduxerunt ad nos arcam Dei Israël ut
interficiat nos et populum nostrum. 11 Miserunt itaque et
congregaverunt omnes satrapas Philisthinorum : qui
dixerunt : Dimittite arcam Dei Israël, et revertatur in
locum suum, et non interficiat nos cum populo nostro.
12 Fiebat enim pavor mortis in singulis urbibus, et
gravissima valde manus Dei. Viri quoque qui mortui non
fuerant, percutiebantur in secretiori parte natium : et
ascendebat ululatus uniuscujusque civitatis in cælum.

Cap. 6 1 Fuit ergo arca Domini in regione
Philisthinorum septem mensibus. 2 Et vocaverunt
Philisthiim sacerdotes et divinos, dicentes : Quid faciemus
de arca Domini ? indicate nobis quomodo remittamus
eam in locum suum. Qui dixerunt : 3 Si remittitis arcam
Dei Israël, nolite dimittere eam vacuam, sed quod
debetis, reddite ei pro peccato, et tunc curabimini : et
scietis quare non recedat manus ejus a vobis. 4 Qui
dixerunt : Quid est quod pro delicto reddere debeamus
ei ? Responderuntque illi : 5 Juxta numerum provinciarum
Philisthinorum quinque anos aureos facietis, et quinque
mures aureos : quia plaga una fuit omnibus vobis, et
satrapis vestris. Facietisque similitudines anorum
vestrorum, et similitudines murium, qui demoliti sunt
terram : et dabitis Deo Israël gloriam, si forte relevet
manum suam a vobis, et a diis vestris, et a terra vestra.
6 Quare aggravatis corda vestra, sicut aggravavit
Ægyptus et Pharao cor suum ? nonne postquam percussus
est, tunc dimisit eos, et abierunt ? 7 Nunc ergo arripite et
facite plaustrum novum unum : et duas vaccas fœtas,
quibus non est impositum jugum, jungite in plaustro, et
recludite vitulos earum domi. 8 Tolletisque arcam Domini,
et ponetis in plaustro, et vasa aurea quæ exsolvistis ei
pro delicto, ponetis in capsellam ad latus ejus : et

dimittite eam ut vadat. 9 Et aspicietis : et si quidem per
viam finium suorum ascenderit contra Bethsames, ipse
fecit nobis hoc malum grande : sin autem, minime :
sciemus quia nequaquam manus ejus tetigit nos, sed casu
accidit.

10 Fecerunt ergo illi hoc modo : et tollentes duas vaccas
quæ lactabant vitulos, junxerunt ad plaustrum, vitulosque
earum concluserunt domi. 11 Et posuerunt arcam Dei
super plaustrum, et capsellam quæ habebat mures
aureos et similitudines anorum. 12 Ibant autem in
directum vaccæ per viam quæ ducit Bethsames, et itinere
uno gradiebantur, pergentes et mugientes : et non
declinabant neque ad dextram neque ad sinistram : sed
et satrapæ Philisthiim sequebantur usque ad terminos
Bethsames. 13 Porro Bethsamitæ metebant triticum in
valle : et elevantes oculos suos, viderunt arcam, et gavisi
sunt cum vidissent. 14 Et plaustrum venit in agrum Josue
Bethsamitæ, et stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus, et
conciderunt ligna plaustri, vaccasque imposuerunt super
ea holocaustum Domino. 15 Levitæ autem deposuerunt
arcam Dei, et capsellam quæ erat juxta eam, in qua erant
vasa aurea, et posuerunt super lapidem grandem. Viri
autem Bethsamitæ obtulerunt holocausta, et
immolaverunt victimas in die illa Domino. 16 Et quinque
satrapæ Philisthinorum viderunt, et reversi sunt in
Accaron in die illa. 17 Hi sunt autem ani aurei quos
reddiderunt Philisthiim pro delicto, Domino : Azotus unum,
Gaza unum, Ascalon unum, Geth unum, Accaron unum :
18 et mures aureos secundum numerum urbium Philisthiim,
quinque provinciarum, ab urbe murata usque ad villam
quæ erat absque muro, et usque ad Abelmagnum, super
quem posuerunt arcam Domini, quæ erat usque in illum
diem in agro Josue Bethsamitis.

19 Percussit autem de viris Bethsamitibus, eo quod
vidissent arcam Domini : et percussit de populo
septuaginta viros, et quinquaginta millia plebis. Luxitque

populus, eo quod Dominus percussisset plebem plaga
magna. 20 Et dixerunt viri Bethsamitæ : Quis poterit stare
in conspectu Domini Dei sancti hujus ? et ad quem
ascendet a nobis ? 21 Miseruntque nuntios ad habitatores
Cariathiarim, dicentes : Reduxerunt Philisthiim arcam
Domini : descendite, et reducite eam ad vos.

Cap. 7 1 Venerunt ergo viri Cariathiarim, et
reduxerunt arcam Domini, et intulerunt eam in domum
Abinadab in Gabaa : Eleazarum autem filium ejus
sanctificaverunt, ut custodiret arcam Domini.

2 Et factum est, ex qua die mansit arca Domini in
Cariathiarim, multiplicati sunt dies (erat quippe jam
annus vigesimus), et requievit omnis domus Israël post
Dominum. 3 Ait autem Samuel ad universam domum
Israël, dicens : Si in toto corde vestro revertimini ad
Dominum, auferte deos alienos de medio vestri, Baalim et
Astaroth : et præparate corda vestra Domino, et servite ei
soli, et eruet vos de manu Philisthiim. 4 Abstulerunt ergo
filii Israël Baalim et Astaroth, et servierunt Domino soli.
5 Dixit autem Samuel : Congregate universum Israël in
Masphath, ut orem pro vobis Dominum. 6 Et convenerunt
in Masphath : hauseruntque aquam, et effuderunt in
conspectu Domini : et jejunaverunt in die illa atque
dixerunt ibi : Peccavimus Domino. Judicavitque Samuel
filios Israël in Masphath. 7 Et audierunt Philisthiim quod
congregati essent filii Israël in Masphath, et ascenderunt
satrapæ Philisthinorum ad Israël. Quod cum audissent filii
Israël, timuerunt a facie Philisthinorum. 8 Dixeruntque ad
Samuelem : Ne cesses pro nobis clamare ad Dominum
Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philisthinorum.
9 Tulit autem Samuel agnum lactentem unum, et obtulit
illum holocaustum integrum Domino : et clamavit Samuel
ad Dominum pro Israël, et exaudivit eum Dominus.

10 Factum est autem, cum Samuel offerret holocaustum,
Philisthiim iniere prælium contra Israël : intonuit autem

Dominus fragore magno in die illa super Philisthiim, et
exterruit eos, et cæsi sunt a facie Israël. [11] Egressique viri
Israël de Masphath, persecuti sunt Philisthæos, et
percusserunt eos usque ad locum qui erat subter
Bethchar. [12] Tulit autem Samuel lapidem unum, et posuit
eum inter Masphath et inter Sen : et vocavit nomen loci
illius, Lapis adjutorii. Dixitque : Hucusque auxiliatus est
nobis Dominus. [13] Et humiliati sunt Philisthiim, nec
apposuerunt ultra ut venirent in terminos Israël. Facta est
itaque manus Domini super Philisthæos cunctis diebus
Samuelis. [14] Et redditæ sunt urbes quas tulerant
Philisthiim ab Israël, Israëli, ab Accaron usque Geth, et
terminos suos : liberavitque Israël de manu
Philisthinorum, eratque pax inter Israël et Amorrhæum.
[15] Judicabat quoque Samuel Israëlem cunctis diebus vitæ
suæ : [16] et ibat per singulos annos circuiens Bethel et
Galgala et Masphath, et judicabat Israëlem in supradictis
locis. [17] Revertebaturque in Ramatha : ibi enim erat
domus ejus, et ibi judicabat Israëlem : ædificavit etiam
ibi altare Domino.

Cap. 8 [1] Factum est autem cum senuisset Samuel,
posuit filios suos judices Israël. [2] Fuitque nomen filii ejus
primogeniti Joël : et nomen secundi Abia, judicum in
Bersabee. [3] Et non ambulaverunt filii illius in viis ejus : sed
declinaverunt post avaritiam, acceperuntque munera, et
perverterunt judicium. [4] Congregati ergo universi majores
natu Israël, venerunt ad Samuelem in Ramatha.
[5] Dixeruntque ei : Ecce tu senuisti, et filii tui non ambulant
in viis tuis : constitue nobis regem, ut judicet nos, sicut et
universæ habent nationes. [6] Displicuit sermo in oculis
Samuelis, eo quod dixissent : Da nobis regem, ut judicet
nos. Et oravit Samuel ad Dominum. [7] Dixit autem Dominus
ad Samuelem : Audi vocem populi in omnibus quæ
loquuntur tibi : non enim te abjecerunt, sed me, ne
regnem super eos. [8] Juxta omnia opera sua quæ fecerunt,
a die qua eduxi eos de Ægypto usque ad diem hanc : sicut
dereliquerunt me, et servierunt diis alienis, sic faciunt

etiam tibi. 9 Nunc ergo vocem eorum audi : verumtamen
contestare eos, et prædic eis jus regis, qui regnaturus est
super eos.

10 Dixit itaque Samuel omnia verba Domini ad populum,
qui petierat a se regem. 11 Et ait : Hoc erit jus regis, qui
imperaturus est vobis : filios vestros tollet, et ponet in
curribus suis : facietque sibi equites et præcursores
quadrigarum suarum, 12 et constituet sibi tribunos, et
centuriones, et aratores agrorum suorum, et messores
segetum, et fabros armorum et curruum suorum. 13 Filias
quoque vestras faciet sibi unguentarias, et focarias, et
panificas. 14 Agros quoque vestros, et vineas, et oliveta
optima tollet, et dabit servis suis. 15 Sed et segetes
vestras et vinearum reditus addecimabit, ut det eunuchis
et famulis suis. 16 Servos etiam vestros, et ancillas, et
juvenes optimos, et asinos, auferet, et ponet in opere suo.
17 Greges quoque vestros addecimabit, vosque eritis ei
servi. 18 Et clamabitis in die illa a facie regis vestri, quem
elegistis vobis : et non exaudiet vos Dominus in die illa,
quia petistis vobis regem. 19 Noluit autem populus audire
vocem Samuelis, sed dixerunt : Nequaquam : rex enim
erit super nos, 20 et erimus nos quoque sicut omnes
gentes : et judicabit nos rex noster, et egredietur ante
nos, et pugnabit bella nostra pro nobis. 21 Et audivit
Samuel omnia verba populi, et locutus est ea in auribus
Domini. 22 Dixit autem Dominus ad Samuelem : Audi
vocem eorum, et constitue super eos regem. Et ait Samuel
ad viros Israël : Vadat unusquisque in civitatem suam.

Cap. 9 1 Et erat vir de Benjamin nomine Cis, filius
Abiel, filii Seror, filii Bechorath, filii Aphia, filii viri Jemini,
fortis robore. 2 Et erat ei filius vocabulo Saul, electus et
bonus : et non erat vir de filiis Israël melior illo : ab
humero et sursum eminebat super omnem populum.
3 Perierant autem asinæ Cis patris Saul : et dixit Cis ad
Saul filium suum : Tolle tecum unum de pueris, et
consurgens vade, et quære asinas. Qui cum transissent

per montem Ephraim 4 et per terram Salisa, et non
invenissent, transierunt etiam per terram Salim, et non
erant : sed et per terram Jemini, et minime repererunt.
5 Cum autem venissent in terram Suph, dixit Saul ad
puerum qui erat cum eo : Veni et revertamur, ne forte
dimiserit pater meus asinas, et sollicitus sit pro nobis.
6 Qui ait ei : Ecce vir Dei est in civitate hac, vir nobilis :
omne quod loquitur, sine ambiguitate venit. Nunc ergo
eamus illuc, si forte indicet nobis de via nostra, propter
quam venimus. 7 Dixitque Saul ad puerum suum : Ecce
ibimus : quid feremus ad virum Dei ? panis defecit in
sitarciis nostris, et sportulam non habemus ut demus
homini Dei, nec quidquam aliud. 8 Rursum puer respondit
Sauli, et ait : Ecce inventa est in manu mea quarta pars
stateris argenti : demus homini Dei, ut indicet nobis viam
nostram. 9 (Olim in Israël sic loquebatur unusquisque
vadens consulere Deum : Venite, et eamus ad videntem.
Qui enim propheta dicitur hodie, vocabatur olim videns.)
10 Et dixit Saul ad puerum suum : Optimus sermo tuus.
Veni, eamus. Et ierunt in civitatem in qua erat vir Dei.
11 Cumque ascenderent clivum civitatis, invenerunt
puellas egredientes ad hauriendam aquam, et dixerunt
eis : Num hic est videns ? 12 Quæ respondentes, dixerunt
illis : Hic est : ecce ante te, festina nunc : hodie enim venit
in civitatem, quia sacrificium est hodie populi in excelso.
13 Ingredientes urbem, statim invenietis eum antequam
ascendat excelsum ad vescendum, neque enim comesurus
est populus donec ille veniat : quia ipse benedicit hostiæ,
et deinceps comedunt qui vocati sunt. Nunc ergo
conscendite, quia hodie reperietis eum.

14 Et ascenderunt in civitatem. Cumque illi ambularent in
medio urbis, apparuit Samuel egrediens obviam eis, ut
ascenderet in excelsum. 15 Dominus autem revelaverat
auriculam Samuelis ante unam diem quam veniret Saul,
dicens : 16 Hac ipsa hora quæ nunc est, cras mittam virum
ad te de terra Benjaminm, et unges eum ducem super
populum meum Israël : et salvabit populum meum de

manu Philisthinorum, quia respexi populum meum : venit
enim clamor eorum ad me. [17] Cumque aspexisset Samuel
Saulem, Dominus dixit ei : Ecce vir quem dixeram tibi :
iste dominabitur populo meo. [18] Accessit autem Saul ad
Samuelem in medio portæ, et ait : Indica, oro, mihi, ubi
est domus videntis. [19] Et respondit Samuel Sauli, dicens :
Ego sum videns : ascende ante me in excelsum, ut
comedatis mecum hodie, et dimittam te mane : et omnia
quæ sunt in corde tuo indicabo tibi. [20] Et de asinis quas
nudiustertius perdidisti, ne sollicitus sis, quia inventæ
sunt. Et cujus erunt optima quæque Israël ? nonne tibi et
omni domui patris tui ? [21] Respondens autem Saul, ait :
Numquid non filius Jemini ego sum de minima tribu Israël,
et cognatio mea novissima inter omnes familias de tribu
Benjamin ? quare ergo locutus est mihi sermonem istum ?
[22] Assumens itaque Samuel Saulem et puerum ejus,
introduxit eos in triclinium, et dedit eis locum in capite
eorum qui fuerant invitati : erant enim quasi triginta viri.
[23] Dixitque Samuel coco : Da partem quam dedi tibi, et
præcepi ut reponeres seorsum apud te. [24] Levavit autem
cocus armum, et posuit ante Saul. Dixitque Samuel : Ecce
quod remansit : pone ante te, et comede, quia de
industria servatum est tibi quando populum vocavi. Et
comedit Saul cum Samuele in die illa. [25] Et descenderunt
de excelso in oppidum, et locutus est cum Saule in
solario : stravitque Saul in solario, et dormivit.

[26] Cumque mane surrexissent, et jam elucesceret, vocavit
Samuel Saulem in solario, dicens : Surge, et dimittam te.
Et surrexit Saul : egressique sunt ambo, ipse videlicet, et
Samuel. [27] Cumque descenderent in extrema parte
civitatis, Samuel dixit ad Saul : Dic puero ut antecedat
nos et transeat : tu autem subsiste paulisper, ut indicem
tibi verbum Domini.

Cap. 10 [1] Tulit autem Samuel lenticulam olei, et
effudit super caput ejus : et deosculatus est eum, et ait :
Ecce unxit te Dominus super hæreditatem suam in

principem, et liberabis populum suum de manibus
inimicorum ejus qui in circuitu ejus sunt. Et hoc tibi
signum, quia unxit te Deus in principem.

2 Cum abieris hodie a me, invenies duos viros juxta
sepulchrum Rachel in finibus Benjamin, in meridie :
dicentque tibi : Inventæ sunt asinæ ad quas ieras
perquirendas : et intermissis pater tuus asinis, sollicitus
est pro vobis, et dicit : Quid faciam de filio meo ?
3 Cumque abieris inde, et ultra transieris, et veneris ad
quercum Thabor, invenient te ibi tres viri ascendentes ad
Deum in Bethel, unus portans tres hædos, et alius tres
tortas panis, et alius portans lagenam vini. 4 Cumque te
salutaverint, dabunt tibi duos panes, et accipies de manu
eorum. 5 Post hæc venies in collem Dei, ubi est statio
Philisthinorum : et cum ingressus fueris ibi urbem, obvium
habebis gregem prophetarum descendentium de excelso,
et ante eos psalterium, et tympanum, et tibiam, et
citharam, ipsosque prophetantes. 6 Et insiliet in te spiritus
Domini, et prophetabis cum eis, et mutaberis in virum
alium. 7 Quando ergo evenerint signa hæc omnia tibi, fac
quæcumque invenerit manus tua, quia Dominus tecum
est. 8 Et descendes ante me in Galgala (ego quippe
descendam ad te), ut offeras oblationem, et immoles
victimas pacificas : septem diebus expectabis, donec
veniam ad te, et ostendam tibi quid facias. 9 Itaque cum
avertisset humerum suum ut abiret a Samuele, immutavit
ei Deus cor aliud, et venerunt omnia signa hæc in die illa.
10 Veneruntque ad prædictum collem, et ecce cuneus
prophetarum obvius ei : et insiluit super eum spiritus
Domini, et prophetavit in medio eorum. 11 Videntes autem
omnes qui noverant eum heri et nudiustertius quod esset
cum prophetis, et prophetaret, dixerunt ad invicem :
Quænam res accidit filio Cis ? num et Saul inter
prophetas ? 12 Responditque alius ad alterum, dicens : Et
quis pater eorum ? Propterea versum est in proverbium :
Num et Saul inter prophetas ? 13 Cessavit autem
prophetare, et venit ad excelsum. 14 Dixitque patruus Saul

ad eum, et ad puerum ejus : Quo abistis ? Qui
responderunt : Quærere asinas : quas cum non
reperissemus, venimus ad Samuelem. 15 Et dixit ei patruus
suus : Indica mihi quid dixerit tibi Samuel. 16 Et ait Saul ad
patruum suum : Indicavit nobis quia inventæ essent
asinæ. De sermone autem regni non indicavit ei quem
locutus fuerat ei Samuel.

17 Et convocavit Samuel populum ad Dominum in Maspha :
18 et ait ad filios Israël : Hæc dicit Dominus Deus Israël :
Ego eduxi Israël de Ægypto, et erui vos de manu
Ægyptiorum, et de manu omnium regum qui affligebant
vos. 19 Vos autem hodie projecistis Deum vestrum, qui
solus salvavit vos de universis malis et tribulationibus
vestris : et dixistis : Nequaquam : sed regem constitue
super nos. Nunc ergo state coram Domino per tribus
vestras, et per familias. 20 Et applicuit Samuel omnes
tribus Israël, et cecidit sors tribus Benjamin. 21 Et
applicuit tribum Benjamin et cognationes ejus, et cecidit
cognatio Metri : et pervenit usque ad Saul filium Cis.
Quæsierunt ergo eum, et non est inventus. 22 Et
consuluerunt post hæc Dominum utrumnam venturus esset
illuc. Responditque Dominus : Ecce absconditus est domi.
23 Cucurrerunt itaque et tulerunt eum inde : stetitque in
medio populi, et altior fuit universo populo ab humero et
sursum. 24 Et ait Samuel ad omnem populum : Certe
videtis quem elegit Dominus, quoniam non sit similis illi in
omni populo. Et clamavit omnis populus, et ait : Vivat rex.
25 Locutus est autem Samuel ad populum legem regni, et
scripsit in libro, et reposuit coram Domino : et dimisit
Samuel omnem populum, singulos in domum suam. 26 Sed
et Saul abiit in domum suam in Gabaa : et abiit cum eo
pars exercitus, quorum tetigerat Deus corda. 27 Filii vero
Belial dixerunt : Num salvare nos poterit iste ? Et
despexerunt eum, et non attulerunt ei munera : ille vero
dissimulabat se audire.

Cap. 11 1 Et factum est quasi post mensem, ascendit
Naas Ammonites, et pugnare cœpit adversum Jabes
Galaad. Dixeruntque omnes viri Jabes ad Naas : Habeto
nos fœderatos, et serviemus tibi. 2 Et respondit ad eos
Naas Ammonites : In hoc feriam vobiscum fœdus, ut
eruam omnium vestrum oculos dextros, ponamque vos
opprobrium in universo Israël. 3 Et dixerunt ad eum
seniores Jabes : Concede nobis septem dies, ut mittamus
nuntios ad universos terminos Israël, et si non fuerit qui
defendat nos, egrediemur ad te. 4 Venerunt ergo nuntii in
Gabaa Saulis : et locuti sunt verba hæc, audiente populo :
et levavit omnis populus vocem suam, et flevit.

5 Et ecce Saul veniebat, sequens boves de agro, et ait :
Quid habet populus quod plorat ? Et narraverunt ei verba
virorum Jabes. 6 Et insilivit spiritus Domini in Saul cum
audisset verba hæc, et iratus est furor ejus nimis. 7 Et
assumens utrumque bovem, concidit in frustra, misitque in
omnes terminos Israël per manum nuntiorum, dicens :
Quicumque non exierit, et secutus fuerit Saul et Samuel,
sic fiet bobus ejus. Invasit ergo timor Domini populum, et
egressi sunt quasi vir unus. 8 Et recensuit eos in Bezech :
fueruntque filiorum Israël trecenta millia, virorum autem
Juda triginta millia. 9 Et dixerunt nuntiis qui venerant : Sic
dicetis viris qui sunt in Jabes Galaad : Cras erit vobis
salus, cum incaluerit sol. Venerunt ergo nuntii, et
annuntiaverunt viris Jabes : qui lætati sunt. 10 Et dixerunt :
Mane exibimus ad vos : et facietis nobis omne quod
placuerit vobis.

11 Et factum est, cum dies crastinus venisset, constituit
Saul populum in tres partes : et ingressus est media
castra in vigilia matutina, et percussit Ammon usque dum
incalesceret dies : reliqui autem dispersi sunt, ita ut non
relinquerentur in eis duo pariter. 12 Et ait populus ad
Samuelem : Quis est iste qui dixit : Saul num regnabit
super nos ? Date viros, et interficiemus eos. 13 Et ait Saul :
Non occidetur quisquam in die hac, quia hodie fecit

Dominus salutem in Israël. 14 Dixit autem Samuel ad
populum : Venite, et eamus in Galgala, et innovemus ibi
regnum. 15 Et perrexit omnis populus in Galgala, et
fecerunt ibi regem Saul coram Domino in Galgala, et
immolaverunt ibi victimas pacificas coram Domino. Et
lætatus est ibi Saul, et cuncti viri Israël nimis.

Cap. 12 1 Dixit autem Samuel ad universum Israël :
Ecce audivi vocem vestram juxta omnia quæ locuti estis
ad me, et constitui super vos regem. 2 Et nunc rex graditur
ante vos : ego autem senui, et incanui : porro filii mei
vobiscum sunt : itaque conversatus coram vobis ab
adolescentia mea usque ad hanc diem, ecce præsto sum.
3 Loquimini de me coram Domino, et coram christo ejus,
utrum bovem cujusquam tulerim, aut asinum : si
quempiam calumniatus sum, si oppressi aliquem, si de
manu cujusquam munus accepi : et contemnam illud
hodie, restituamque vobis. 4 Et dixerunt : Non es
calumniatus nos, neque oppressisti, neque tulisti de manu
alicujus quippiam. 5 Dixitque ad eos : Testis est Dominus
adversum vos, et testis christus ejus in die hac, quia non
inveneritis in manu mea quippiam. Et dixerunt : Testis.

6 Et ait Samuel ad populum : Dominus, qui fecit Moysen et
Aaron, et eduxit patres nostros de terra Ægypti. 7 Nunc
ergo state, ut judicio contendam adversum vos coram
Domino de omnibus misericordiis Domini quas fecit
vobiscum et cum patribus vestris : 8 quomodo Jacob
ingressus est in Ægyptum, et clamaverunt patres vestri ad
Dominum : et misit Dominus Moysen et Aaron, et eduxit
patres vestros de Ægypto, et collocavit eos in loco hoc.
9 Qui obliti sunt Domini Dei sui, et tradidit eos in manu
Sisaræ magistri militiæ Hasor, et in manu Philisthinorum,
et in manu regis Moab : et pugnaverunt adversum eos.
10 Postea autem clamaverunt ad Dominum, et dixerunt :
Peccavimus, quia dereliquimus Dominum, et servivimus
Baalim et Astaroth : nunc ergo erue nos de manu
inimicorum nostrorum, et serviemus tibi. 11 Et misit

Dominus Jerobaal, et Badan, et Jephte, et Samuel, et
eruit vos de manu inimicorum vestrorum per circuitum, et
habitastis confidenter. 12 Videntes autem quod Naas rex
filiorum Ammon venisset adversum vos, dixistis mihi :
Nequaquam, sed rex imperabit nobis : cum Dominus Deus
vester regnaret in vobis. 13 Nunc ergo præsto est rex
vester, quem elegistis et petistis : ecce dedit vobis
Dominus regem. 14 Si timueritis Dominum, et servieritis ei,
et audieritis vocem ejus, et non exasperaveritis os
Domini, eritis et vos, et rex qui imperat vobis, sequentes
Dominum Deum vestrum : 15 si autem non audieritis vocem
Domini, sed exasperaveritis sermones ejus, erit manus
Domini super vos, et super patres vestros. 16 Sed et nunc
state, et videte rem istam grandem quam facturus est
Dominus in conspectu vestro. 17 Numquid non messis
tritici est hodie ? invocabo Dominum, et dabit voces et
pluvias : et scietis, et videbitis, quia grande malum
feceritis vobis in conspectu Domini, petentes super vos
regem. 18 Et clamavit Samuel ad Dominum, et dedit
Dominus voces et pluvias in illa die.

19 Et timuit omnis populus nimis Dominum et Samuelem, et
dixit universus populus ad Samuelem : Ora pro servis tuis
ad Dominum Deum tuum, ut non moriamur : addidimus
enim universis peccatis nostris malum, ut peteremus nobis
regem. 20 Dixit autem Samuel ad populum : Nolite
timere : vos fecistis universum malum hoc, verumtamen
nolite recedere a tergo Domini, sed servite Domino in
omni corde vestro. 21 Et nolite declinare post vana, quæ
non proderunt vobis, neque eruent vos, quia vana sunt.
22 Et non derelinquet Dominus populum suum propter
nomen suum magnum : quia juravit Dominus facere vos
sibi populum. 23 Absit autem a me hoc peccatum in
Dominum, ut cessem orare pro vobis, et docebo vos viam
bonam et rectam. 24 Igitur timete Dominum, et servite ei
in veritate, et ex toto corde vestro : vidistis enim
magnifica quæ in vobis gesserit. 25 Quod si

perseveraveritis in malitia, et vos et rex vester pariter
peribitis.

Cap. 13 1 Filius unius anni erat Saul cum regnare
cœpisset : duobus autem annis regnavit super Israël. 2 Et
elegit sibi Saul tria millia de Israël : et erant cum Saul
duo millia in Machmas, et in monte Bethel : mille autem
cum Jonatha in Gabaa Benjamin : porro ceterum populum
remisit unumquemque in tabernacula sua. 3 Et percussit
Jonathas stationem Philisthinorum quæ erat in Gabaa.
Quod cum audissent Philisthiim, Saul cecinit buccina in
omni terra, dicens : Audiant Hebræi. 4 Et universus Israël
audivit hujuscemodi famam : Percussit Saul stationem
Philisthinorum, et erexit se Israël adversus Philisthiim.
Clamavit ergo populus post Saul in Galgala. 5 Et
Philisthiim congregati sunt ad prœliandum contra Israël,
triginta millia curruum, et sex millia equitum, et reliquum
vulgus, sicut arena quæ est in littore maris plurima. Et
ascendentes castrametati sunt in Machmas ad orientem
Bethaven. 6 Quod cum vidissent viri Israël se in arcto
positos (afflictus enim erat populus), absconderunt se in
speluncis, et in abditis, in petris quoque, et in antris, et in
cisternis. 7 Hebræi autem transierunt Jordanem in terram
Gad et Galaad.

Cumque adhuc esset Saul in Galgala, universus populus
perterritus est qui sequebatur eum. 8 Et expectavit
septem diebus juxta placitum Samuelis, et non venit
Samuel in Galgala, dilapsusque est populus ab eo. 9 Ait
ergo Saul : Afferte mihi holocaustum et pacifica. Et obtulit
holocaustum. 10 Cumque complesset offerens
holocaustum, ecce Samuel veniebat : et egressus est Saul
obviam ei ut salutaret eum. 11 Locutusque est ad eum
Samuel : Quid fecisti ? Respondit Saul : Quia vidi quod
populus dilaberetur a me, et tu non veneras juxta placitos
dies, porro Philisthiim congregati fuerant in Machmas,
12 dixi : Nunc descendent Philisthiim ad me in Galgala, et
faciem Domini non placavi. Necessitate compulsus, obtuli

holocaustum. 13 Dixitque Samuel ad Saul : Stulte egisti,
nec custodisti mandata Domini Dei tui quæ præcepit tibi.
Quod si non fecisses, jam nunc præparasset Dominus
regnum tuum super Israël in sempiternum : 14 sed
nequaquam regnum tuum ultra consurget. Quæsivit
Dominus sibi virum juxta cor suum : et præcepit ei
Dominus ut esset dux super populum suum, eo quod non
servaveris quæ præcepit Dominus.

15 Surrexit autem Samuel, et ascendit de Galgalis in
Gabaa Benjamin. Et reliqui populi ascenderunt post Saul
obviam populo, qui expugnabant eos venientes de
Galgala in Gabaa, in colle Benjamin. Et recensuit Saul
populum qui inventi fuerant cum eo, quasi sexcentos
viros. 16 Et Saul et Jonathas filius ejus, populusque qui
inventus fuerat cum eis, erat in Gabaa Benjamin : porro
Philisthiim consederant in Machmas. 17 Et egressi sunt ad
prædandum de castris Philisthinorum tres cunei. Unus
cuneus pergebat contra viam Ephra ad terram Sual :
18 porro alius ingrediebatur per viam Beth-horon : tertius
autem verterat se ad iter termini imminentis valli Seboim
contra desertum. 19 Porro faber ferrarius non inveniebatur
in omni terra Israël : caverant enim Philisthiim, ne forte
facerent Hebræi gladium aut lanceam. 20 Descendebat
ergo omnis Israël ad Philisthiim, ut exacueret
unusquisque vomerem suum, et ligonem, et securim, et
sarculum. 21 Retusæ itaque erant acies vomerum, et
ligonum, et tridentum, et securium, usque ad stimulum
corrigendum. 22 Cumque venisset dies prælii, non est
inventus ensis et lancea in manu totius populi qui erat
cum Saule et Jonatha, excepto Saul et Jonatha filio ejus.
23 Egressa est autem statio Philisthiim, ut transcenderet in
Machmas.

Cap. 14 1 Et accidit quadam die ut diceret Jonathas
filius Saul ad adolescentem armigerum suum : Veni, et
transeamus ad stationem Philisthinorum, quæ est trans
locum illum. Patri autem suo hoc ipsum non indicavit.

2 Porro Saul morabatur in extrema parte Gabaa sub
malogranato, quæ erat in Magron : et erat populus cum
eo quasi sexcentorum virorum. 3 Et Achias filius Achitob
fratris Ichabod filii Phinees, qui ortus fuerat ex Heli
sacerdote Domini in Silo, portabat ephod. Sed et populus
ignorabat quo isset Jonathas. 4 Erant autem inter
ascensus per quos nitebatur Jonathas transire ad
stationem Philisthinorum, eminentes petræ ex utraque
parte, et quasi in modum dentium scopuli hinc et inde
prærupti : nomen uni Boses, et nomen alteri Sene : 5 unus
scopulus prominens ad aquilonem ex adverso Machmas,
et alter ad meridiem contra Gabaa. 6 Dixit autem
Jonathas ad adolescentem armigerum suum : Veni,
transeamus ad stationem incircumcisorum horum, si forte
faciat Dominus pro nobis : quia non est Domino difficile
salvare, vel in multis, vel in paucis. 7 Dixitque ei armiger
suus : Fac omnia quæ placent animo tuo : perge quo
cupis, et ero tecum ubicumque volueris. 8 Et ait Jonathas :
Ecce nos transimus ad viros istos. Cumque apparuerimus
eis, 9 si taliter locuti fuerint ad nos : Manete donec
veniamus ad vos : stemus in loco nostro, nec ascendamus
ad eos. 10 Si autem dixerint : Ascendite ad nos :
ascendamus, quia tradidit eos Dominus in manibus
nostris : hoc erit nobis signum. 11 Apparuit igitur uterque
stationi Philisthinorum : dixeruntque Philisthiim : En
Hebræi egrediuntur de cavernis in quibus absconditi
fuerant. 12 Et locuti sunt viri de statione ad Jonathan et ad
armigerum ejus, dixeruntque : Ascendite ad nos, et
ostendemus vobis rem. Et ait Jonathas ad armigerum
suum : Ascendamus : sequere me : tradidit enim Dominus
eos in manus Israël. 13 Ascendit autem Jonathas manibus
et pedibus reptans, et armiger ejus post eum. Itaque alii
cadebant ante Jonathan, alios armiger ejus interficiebat
sequens eum. 14 Et facta est plaga prima qua percussit
Jonathas et armiger ejus, quasi viginti virorum in media
parte jugeri quam par boum in die arare consuevit. 15 Et
factum est miraculum in castris per agros : sed et omnis
populus stationis eorum qui ierant ad prædandum,

obstupuit, et conturbata est terra : et accidit quasi
miraculum a Deo. 16 Et respexerunt speculatores Saul qui
erant in Gabaa Benjamin, et ecce multitudo prostrata, et
huc illucque diffugiens. 17 Et ait Saul populo qui erat cum
eo : Requirite, et videte quis abierit ex nobis. Cumque
requisissent, repertum est non adesse Jonathan et
armigerum ejus. 18 Et ait Saul ad Achiam : Applica arcam
Dei. (Erat enim ibi arca Dei in die illa cum filiis Israël.)
19 Cumque loqueretur Saul ad sacerdotem, tumultus
magnus exortus est in castris Philisthinorum :
crescebatque paulatim, et clarius resonabat. Et ait Saul
ad sacerdotem : Contrahe manum tuam.

20 Conclamavit ergo Saul, et omnis populus qui erat cum
eo, et venerunt usque ad locum certaminis : et ecce
versus fuerat gladius uniuscujusque ad proximum suum,
et cædes magna nimis. 21 Sed et Hebræi qui fuerant cum
Philisthiim heri et nudiustertius, ascenderantque cum eis
in castris, reversi sunt ut essent cum Israël qui erant cum
Saul et Jonatha. 22 Omnes quoque Israëlitæ qui se
absconderant in monte Ephraim, audientes quod
fugissent Philisthæi, sociaverunt se cum suis in prælio. Et
erant cum Saul quasi decem millia virorum. 23 Et salvavit
Dominus in die illa Israël : pugna autem pervenit usque
ad Bethaven. 24 Et viri Israël sociati sunt sibi in die illa :
adjuravit autem Saul populum, dicens : Maledictus vir qui
comederit panem usque ad vesperam, donec ulciscar de
inimicis meis. Et non manducavit universus populus
panem : 25 omneque terræ vulgus venit in saltum, in quo
erat mel super faciem agri. 26 Ingressus est itaque
populus saltum, et apparuit fluens mel, nullusque
applicuit manum ad os suum : timebat enim populus
juramentum.

27 Porro Jonathas non audierat cum adjuraret pater ejus
populum : extenditque summitatem virgæ quam habebat
in manu, et intinxit in favum mellis : et convertit manum
suam ad os suum, et illuminati sunt oculi ejus.

28 Respondensque unus de populo, ait : Jurejurando
constrinxit pater tuus populum, dicens : Maledictus vir qui
comederit panem hodie. (Defecerat autem populus.)
29 Dixitque Jonathas : Turbavit pater meus terram : vidistis
ipsi quia illuminati sunt oculi mei, eo quod gustaverim
paululum de melle isto : 30 quanto magis si comedisset
populus de præda inimicorum suorum, quam reperit ?
nonne major plaga facta fuisset in Philisthiim ?
31 Percusserunt ergo in die illa Philisthæos a Machmis
usque in Ajalon.

Defatigatus est autem populus nimis : 32 et versus ad
prædam tulit oves, et boves, et vitulos, et mactaverunt in
terra : comeditque populus cum sanguine. 33 Nuntiaverunt
autem Sauli dicentes quod populus peccasset Domino,
comedens cum sanguine. Qui ait : Prævaricati estis :
volvite ad me jam nunc saxum grande. 34 Et dixit Saul :
Dispergimini in vulgus, et dicite eis ut adducat ad me
unusquisque bovem suum et arietem, et occidite super
istud, et vescimini, et non peccabitis Domino comedentes
cum sanguine. Adduxit itaque omnis populus unusquisque
bovem in manu sua usque ad noctem : et occiderunt ibi.
35 Ædificavit autem Saul altare Domino, tuncque primum
cœpit ædificare altare Domino.

36 Et dixit Saul : Irruamus super Philisthæos nocte, et
vastemus eos usque dum illucescat mane, nec
relinquamus ex eis virum. Dixitque populus : Omne quod
bonum videtur in oculis tuis, fac. Et ait sacerdos :
Accedamus huc ad Deum. 37 Et consuluit Saul Dominum :
Num persequar Philisthiim ? si trades eos in manus
Israël ? Et non respondit ei in die illa. 38 Dixitque Saul :
Applicate huc universos angulos populi : et scitote, et
videte per quem acciderit peccatum hoc hodie. 39 Vivit
Dominus salvator Israël, quia si per Jonathan filium meum
factum est, absque retractione morietur. Ad quod nullus
contradixit ei de omni populo. 40 Et ait ad universum
Israël : Separamini vos in partem unam, et ego cum

Jonatha filio meo ero in parte altera. Responditque
populus ad Saul : Quod bonum videtur in oculis tuis, fac.

41 Et dixit Saul ad Dominum Deum Israël : Domine Deus
Israël, da indicium : quid est quod non responderis servo
tuo hodie ? si in me, aut in Jonatha filio meo, est iniquitas
hæc, da ostensionem : aut si hæc iniquitas est in populo
tuo, da sanctitatem. Et deprehensus est Jonathas et Saul :
populus autem exivit. 42 Et ait Saul : Mittite sortem inter
me et inter Jonathan filium meum. Et captus est Jonathas.
43 Dixit autem Saul ad Jonathan : Indica mihi quid feceris.
Et indicavit ei Jonathas, et ait : Gustans gustavi in
summitate virgæ quæ erat in manu mea, paululum mellis,
et ecce ego morior. 44 Et ait Saul : Hæc faciat mihi Deus,
et hæc addat, quia morte morieris, Jonatha. 45 Dixitque
populus ad Saul : Ergone Jonathas morietur, qui fecit
salutem hanc magnam in Israël ? hoc nefas est : vivit
Dominus, si ceciderit capillus de capite ejus in terram,
quia cum Deo operatus est hodie. Liberavit ergo populus
Jonathan, ut non moreretur. 46 Recessitque Saul, nec
persecutus est Philisthiim : porro Philisthiim abierunt in
loca sua.

47 Et Saul, confirmato regno super Israël, pugnabat per
circuitum adversum omnes inimicos ejus, contra Moab, et
filios Ammon, et Edom, et reges Soba, et Philisthæos : et
quocumque se verterat, superabat. 48 Congregatoque
exercitu, percussit Amalec, et eruit Israël de manu
vastatorum ejus. 49 Fuerunt autem filii Saul, Jonathas, et
Jessui, et Melchisua : et nomina duarum filiarum ejus,
nomen primogenitæ Merob, et nomen minoris Michol.
50 Et nomen uxoris Saul Achinoam filia Achimaas : et
nomen principis militiæ ejus Abner filius Ner, patruelis
Saul. 51 Porro Cis fuit pater Saul, et Ner pater Abner, filius
Abiel. 52 Erat autem bellum potens adversum Philisthæos
omnibus diebus Saul. Nam quemcumque viderat Saul
virum fortem, et aptum ad prælium, sociabat eum sibi.

Cap. 15 1 Et dixit Samuel ad Saul : Me misit Dominus
ut ungerem te in regem super populum ejus Israël : nunc
ergo audi vocem Domini. 2 Hæc dicit Dominus
exercituum : Recensui quæcumque fecit Amalec Israëli :
quomodo restitit ei in via cum ascenderet de Ægypto.
3 Nunc ergo vade, et percute Amalec, et demolire
universa ejus : non parcas ei, et non concupiscas ex rebus
ipsius aliquid, sed interfice a viro usque ad mulierem, et
parvulum atque lactentem, bovem et ovem, camelum et
asinum. 4 Præcepit itaque Saul populo, et recensuit eos
quasi agnos : ducenta millia peditum, et decem millia
virorum Juda. 5 Cumque venisset Saul usque ad civitatem
Amalec, tetendit insidias in torrente. 6 Dixitque Saul
Cinæo : Abite, recedite, atque descendite ab Amalec, ne
forte involvam te cum eo : tu enim fecisti misericordiam
cum omnibus filiis Israël, cum ascenderent de Ægypto. Et
recessit Cinæus de medio Amalec. 7 Percussitque Saul
Amalec ab Hevila donec venias ad Sur, quæ est e regione
Ægypti. 8 Et apprehendit Agag regem Amalec vivum :
omne autem vulgus interfecit in ore gladii. 9 Et pepercit
Saul et populus Agag, et optimis gregibus ovium et
armentorum, et vestibus et arietibus, et universis quæ
pulchra erant, nec voluerunt disperdere ea : quidquid
vero vile fuit et reprobum, hoc demoliti sunt.

10 Factum est autem verbum Domini ad Samuel, dicens :
11 Pœnitet me quod constituerim Saul regem : quia
dereliquit me, et verba mea opere non implevit.
Contristatusque est Samuel, et clamavit ad Dominum tota
nocte. 12 Cumque de nocte surrexisset Samuel ut iret ad
Saul mane, nuntiatum est Samueli eo quod venisset Saul
in Carmelum, et erexisset sibi fornicem triumphalem, et
reversus transisset, descendissetque in Galgala. Venit
ergo Samuel ad Saul, et Saul offerebat holocaustum
Domino de initiis prædarum quæ attulerat ex Amalec.
13 Et cum venisset Samuel ad Saul, dixit ei Saul :
Benedictus tu Domino : implevi verbum Domini. 14 Dixitque
Samuel : Et quæ est hæc vox gregum, quæ resonat in

auribus meis, et armentorum, quam ego audio ? 15 Et ait
Saul : De Amalec adduxerunt ea : pepercit enim populus
melioribus ovibus et armentis ut immolarentur Domino
Deo tuo, reliqua vero occidimus. 16 Ait autem Samuel ad
Saul : Sine me, et indicabo tibi quæ locutus sit Dominus
ad me nocte. Dixitque ei : Loquere. 17 Et ait Samuel :
Nonne cum parvulus esses in oculis tuis, caput in tribubus
Israël factus es ? unxitque te Dominus in regem super
Israël, 18 et misit te Dominus in viam, et ait : Vade, et
interfice peccatores Amalec, et pugnabis contra eos
usque ad internecionem eorum ? 19 Quare ergo non
audisti vocem Domini : sed versus ad prædam es, et
fecisti malum in oculis Domini ? 20 Et ait Saul ad
Samuelem : Immo audivi vocem Domini, et ambulavi in via
per quam misit me Dominus, et adduxi Agag regem
Amalec, et Amalec interfeci. 21 Tulit autem de præda
populus oves et boves, primitias eorum quæ cæsa sunt, ut
immolet Domino Deo suo in Galgalis.

22 Et ait Samuel : Numquid vult Dominus holocausta et
victimas, et non potius ut obediatur voci Domini ? melior
est enim obedientia quam victimæ, et auscultare magis
quam offerre adipem arietum. 23 Quoniam quasi
peccatum ariolandi est, repugnare : et quasi scelus
idololatriæ, nolle acquiescere. Pro eo ergo quod abjecisti
sermonem Domini, abjecit te Dominus ne sis rex.
24 Dixitque Saul ad Samuelem : Peccavi, quia
prævaricatus sum sermonem Domini et verba tua, timens
populum, et obediens voci eorum. 25 Sed nunc porta,
quæso, peccatum meum, et revertere mecum, ut adorem
Dominum. 26 Et ait Samuel ad Saul : Non revertar tecum,
quia projecisti sermonem Domini, et projecit te Dominus
ne sis rex super Israël. 27 Et conversus est Samuel ut
abiret : ille autem apprehendit summitatem pallii ejus,
quæ et scissa est. 28 Et ait ad eum Samuel : Scidit
Dominus regnum Israël a te hodie, et tradidit illud
proximo tuo meliori te. 29 Porro triumphator in Israël non
parcet, et pœnitudine non flectetur : neque enim homo

est ut agat pœnitentiam. 30 At ille ait : Peccavi : sed nunc
honora me coram senioribus populi mei et coram Israël,
et revertere mecum, ut adorem Dominum Deum tuum.
31 Reversus ergo Samuel secutus est Saulem : et adoravit
Saul Dominum.

32 Dixitque Samuel : Adducite ad me Agag regem
Amalec. Et oblatus est ei Agag, pinguissimus et tremens.
Et dixit Agag : Siccine separat amara mors ? 33 Et ait
Samuel : Sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus,
sic absque liberis erit inter mulieres mater tua. Et in
frustra concidit eum Samuel coram Domino in Galgalis.
34 Abiit autem Samuel in Ramatha : Saul vero ascendit in
domum suam in Gabaa. 35 Et non vidit Samuel ultra Saul
usque ad diem mortis suæ : verumtamen lugebat Samuel
Saulem, quoniam Dominum pœnitebat quod constituisset
eum regem super Israël.

Cap. 16 1 Dixitque Dominus ad Samuelem : Usquequo
tu luges Saul, cum ego projecerim eum ne regnet super
Israël ? Imple cornu tuum oleo, et veni, ut mittam te ad
Isai Bethlehemitem : providi enim in filiis ejus mihi regem.
2 Et ait Samuel : Quomodo vadam ? audiet enim Saul, et
interficiet me. Et ait Dominus : Vitulum de armento tolles
in manu tua, et dices : Ad immolandum Domino veni. 3 Et
vocabis Isai ad victimam, et ego ostendam tibi quid
facias, et unges quemcumque monstravero tibi. 4 Fecit
ergo Samuel sicut locutus est ei Dominus. Venitque in
Bethlehem, et admirati sunt seniores civitatis occurrentes
ei : dixeruntque : Pacificusne est ingressus tuus ? 5 Et ait :
Pacificus : ad immolandum Domino veni : sanctificamini,
et venite mecum ut immolem. Sanctificavit ergo Isai et
filios ejus, et vocavit eos ad sacrificium.

6 Cumque ingressi essent, vidit Eliab, et ait : Num coram
Domino est christus ejus ? 7 Et dixit Dominus ad
Samuelem : Ne respicias vultum ejus, neque altitudinem
staturæ ejus : quoniam abjeci eum, nec juxta intuitum

hominis ego judico : homo enim videt ea quæ parent,
Dominus autem intuetur cor. 8 Et vocavit Isai Abinadab, et
adduxit eum coram Samuele. Qui dixit : Nec hunc elegit
Dominus. 9 Adduxit autem Isai Samma, de quo ait : Etiam
hunc non elegit Dominus. 10 Adduxit itaque Isai septem
filios suos coram Samuele : et ait Samuel ad Isai : Non
elegit Dominus ex istis. 11 Dixitque Samuel ad Isai :
Numquid jam completi sunt filii ? Qui respondit : Adhuc
reliquus est parvulus, et pascit oves. Et ait Samuel ad
Isai : Mitte, et adduc eum : nec enim discumbemus
priusquam huc ille veniat. 12 Misit ergo, et adduxit eum.
Erat autem rufus, et pulcher aspectu, decoraque facie : et
ait Dominus : Surge, unge eum : ipse est enim. 13 Tulit
ergo Samuel cornu olei, et unxit eum in medio fratrum
ejus : et directus est spiritus Domini a die illa in David, et
deinceps. Surgensque Samuel abiit in Ramatha.

14 Spiritus autem Domini recessit a Saul, et exagitabat
eum spiritus nequam a Domino. 15 Dixeruntque servi Saul
ad eum : Ecce spiritus Dei malus exagitat te. 16 Jubeat
dominus noster, et servi tui qui coram te sunt quærent
hominem scientem psallere cithara, ut quando arripuerit
te spiritus Domini malus, psallat manu sua, et levius feras.
17 Et ait Saul ad servos suos : Providete ergo mihi aliquem
bene psallentem, et adducite eum ad me. 18 Et
respondens unus de pueris, ait : Ecce vidi filium Isai
Bethlehemitem scientem psallere, et fortissimum robore,
et virum bellicosum, et prudentem in verbis, et virum
pulchrum : et Dominus est cum eo. 19 Misit ergo Saul
nuntios ad Isai, dicens : Mitte ad me David filium tuum,
qui est in pascuis. 20 Tulit itaque Isai asinum plenum
panibus, et lagenam vini, et hædum de capris unum, et
misit per manum David filii sui Sauli. 21 Et venit David ad
Saul, et stetit coram eo : at ille dilexit eum nimis, et factus
est ejus armiger. 22 Misitque Saul ad Isai, dicens : Stet
David in conspectu meo : invenit enim gratiam in oculis
meis. 23 Igitur quandocumque spiritus Domini malus
arripiebat Saul, David tollebat citharam, et percutiebat

manu sua, et refocillabatur Saul, et levius habebat :
recedebat enim ab eo spiritus malus.

Cap. 17 1 Congregantes autem Philisthiim agmina
sua in prælium, convenerunt in Socho Judæ : et
castrametati sunt inter Socho et Azeca in finibus
Dommim. 2 Porro Saul et filii Israël congregati venerunt in
Vallem terebinthi, et direxerunt aciem ad pugnandum
contra Philisthiim. 3 Et Philisthiim stabant super montem
ex parte hac, et Israël stabat supra montem ex altera
parte : vallisque erat inter eos. 4 Et egressus est vir
spurius de castris Philisthinorum nomine Goliath, de Geth,
altitudinis sex cubitorum et palmi : 5 et cassis ærea super
caput ejus, et lorica squamata induebatur. Porro pondus
loricæ ejus, quinque millia siclorum æris erat : 6 et ocreas
æreas habebat in cruribus, et clypeus æreus tegebat
humeros ejus. 7 Hastile autem hastæ ejus erat quasi
liciatorium texentium : ipsum autem ferrum hastæ ejus
sexcentos siclos habebat ferri : et armiger ejus
antecedebat eum. 8 Stansque clamabat adversum
phalangas Israël, et dicebat eis : Quare venistis parati ad
prælium ? numquid ego non sum Philisthæus, et vos servi
Saul ? eligite ex vobis virum, et descendat ad singulare
certamen. 9 Si quiverit pugnare mecum, et percusserit
me, erimus vobis servi : si autem ego prævaluero, et
percussero eum, vos servi eritis, et servietis nobis. 10 Et
aiebat Philisthæus : Ego exprobravi agminibus Israël
hodie : date mihi virum, et ineat mecum singulare
certamen. 11 Audiens autem Saul et omnes Israëlitæ
sermones Philisthæi hujuscemodi, stupebant, et
metuebant nimis.

12 David autem erat filius viri Ephrathæi, de quo supra
dictum est, de Bethlehem Juda, cui nomen erat Isai, qui
habebat octo filios, et erat vir in diebus Saul senex, et
grandævus inter viros. 13 Abierunt autem tres filii ejus
majores post Saul in prælium : et nomina trium filiorum
ejus qui perrexerunt ad bellum, Eliab primogenitus, et

secundus Abinadab, tertiusque Samma. 14 David autem
erat minimus. Tribus ergo majoribus secutis Saulem,
15 abiit David, et reversus est a Saul ut pasceret gregem
patris sui in Bethlehem. 16 Procedebat vero Philisthæus
mane et vespere, et stabat quadraginta diebus. 17 Dixit
autem Isai ad David filium suum : Accipe fratribus tuis
ephi polentæ, et decem panes istos, et curre in castra ad
fratres tuos, 18 et decem formellas casei has deferes ad
tribunum : et fratres tuos visitabis, si recte agant : et cum
quibus ordinati sunt, disce. 19 Saul autem, et illi, et omnes
filii Israël, in Valle terebinthi pugnabant adversum
Philisthiim. 20 Surrexit itaque David mane, et
commendavit gregem custodi : et onustus abiit, sicut
præceperat ei Isai. Et venit ad locum Magala, et ad
exercitum, qui egressus ad pugnam vociferatus erat in
certamine. 21 Direxerat enim aciem Israël, sed et
Philisthiim ex adverso fuerant præparati. 22 Derelinquens
ergo David vasa quæ attulerat sub manu custodis ad
sarcinas, cucurrit ad locum certaminis, et interrogabat si
omnia recte agerentur erga fratres suos. 23 Cumque
adhuc ille loqueretur eis, apparuit vir ille spurius
ascendens, Goliath nomine, Philisthæus de Geth, de
castris Philisthinorum : et loquente eo hæc eadem verba
audivit David. 24 Omnes autem Israëlitæ, cum vidissent
virum, fugerunt a facie ejus, timentes eum valde.

25 Et dixit unus quispiam de Israël : Num vidistis virum
hunc, qui ascendit ? ad exprobrandum enim Israëli
ascendit. Virum ergo qui percusserit eum, ditabit rex
divitiis magnis, et filiam suam dabit ei, et domum patris
ejus faciet absque tributo in Israël. 26 Et ait David ad viros
qui stabant secum, dicens : Quid dabitur viro qui
percusserit Philisthæum hunc, et tulerit opprobrium de
Israël ? quis enim est hic Philisthæus incircumcisus, qui
exprobravit acies Dei viventis ? 27 Referebat autem ei
populus eumdem sermonem, dicens : Hæc dabuntur viro
qui percusserit eum. 28 Quod cum audisset Eliab frater
ejus major, loquente eo cum aliis, iratus est contra David,

et ait : Quare venisti, et quare dereliquisti pauculas oves
illas in deserto ? Ego novi superbiam tuam, et nequitiam
cordis tui : quia ut videres prælium, descendisti. 29 Et dixit
David : Quid feci ? numquid non verbum est ? 30 Et
declinavit paululum ab eo ad alium : dixitque eumdem
sermonem. Et respondit ei populus verbum sicut prius.

31 Audita sunt autem verba quæ locutus est David, et
annuntiata in conspectu Saul. 32 Ad quem cum fuisset
adductus, locutus est ei : Non concidat cor cujusquam in
eo : ego servus tuus vadam, et pugnabo adversus
Philisthæum. 33 Et ait Saul ad David : Non vales resistere
Philisthæo isti, nec pugnare adversus eum, quia puer es :
hic autem vir bellator est ab adolescentia sua. 34 Dixitque
David ad Saul : Pascebat servus tuus patris sui gregem, et
veniebat leo vel ursus, et tollebat arietem de medio
gregis : 35 et persequebar eos, et percutiebam,
eruebamque de ore eorum : et illi consurgebant
adversum me, et apprehendebam mentum eorum, et
suffocabam, interficiebamque eos. 36 Nam et leonem et
ursum interfeci ego servus tuus : erit igitur et Philisthæus
hic incircumcisus quasi unus ex eis. Nunc vadam, et
auferam opprobrium populi : quoniam quis est iste
Philisthæus incircumcisus, qui ausus est maledicere
exercitui Dei viventis ? 37 Et ait David : Dominus qui eripuit
me de manu leonis, et de manu ursi, ipse me liberabit de
manu Philisthæi hujus. Dixit autem Saul ad David : Vade,
et Dominus tecum sit. 38 Et induit Saul David vestimentis
suis, et imposuit galeam æream super caput ejus, et
vestivit eum lorica. 39 Accinctus ergo David gladio ejus
super vestem suam, cœpit tentare si armatus posset
incedere : non enim habebat consuetudinem. Dixitque
David ad Saul : Non possum sic incedere, quia non usum
habeo.

Et deposuit ea, 40 et tulit baculum suum, quem semper
habebat in manibus : et elegit sibi quinque limpidissimos
lapides de torrente, et misit eos in peram pastoralem

quam habebat secum, et fundam manu tulit : et processit
adversum Philisthæum. 41 Ibat autem Philisthæus
incedens, et appropinquans adversum David, et armiger
ejus ante eum. 42 Cumque inspexisset Philisthæus, et
vidisset David, despexit eum. Erat enim adolescens, rufus,
et pulcher aspectu. 43 Et dixit Philisthæus ad David :
Numquid ego canis sum, quod tu venis ad me cum
baculo ? Et maledixit Philisthæus David in diis suis :
44 dixitque ad David : Veni ad me, et dabo carnes tuas
volatilibus cæli et bestiis terræ. 45 Dixit autem David ad
Philisthæum : Tu venis ad me cum gladio, et hasta, et
clypeo : ego autem venio ad te in nomine Domini
exercituum, Dei agminum Israël quibus exprobrasti
46 hodie, et dabit te Dominus in manu mea, et percutiam
te, et auferam caput tuum a te : et dabo cadavera
castrorum Philisthiim hodie volatilibus cæli, et bestiis
terræ, ut sciat omnis terra quia est Deus in Israël, 47 et
noverit universa ecclesia hæc, quia non in gladio nec in
hasta salvat Dominus : ipsius enim est bellum, et tradet
vos in manus nostras. 48 Cum ergo surrexisset Philisthæus,
et veniret, et appropinquaret contra David, festinavit
David et cucurrit ad pugnam ex adverso Philisthæi. 49 Et
misit manum suam in peram, tulitque unum lapidem, et
funda jecit, et circumducens percussit Philisthæum in
fronte : et infixus est lapis in fronte ejus, et cecidit in
faciem suam super terram. 50 Prævaluitque David
adversum Philisthæum in funda et lapide, percussumque
Philisthæum interfecit. Cumque gladium non haberet in
manu David, 51 cucurrit, et stetit super Philisthæum, et
tulit gladium ejus, et eduxit eum de vagina sua : et
interfecit eum, præciditque caput ejus. Videntes autem
Philisthiim quod mortuus esset fortissimus eorum,
fugerunt. 52 Et consurgentes viri Israël et Juda vociferati
sunt, et persecuti sunt Philisthæos usque dum venirent in
vallem, et usque ad portas Accaron : cecideruntque
vulnerati de Philisthiim in via Saraim, et usque ad Geth,
et usque ad Accaron. 53 Et revertentes filii Israël
postquam persecuti fuerant Philisthæos, invaserunt castra

eorum. [54] Assumens autem David caput Philisthæi, attulit
illud in Jerusalem : arma vero ejus posuit in tabernaculo
suo.

[55] Eo autem tempore quo viderat Saul David egredientem
contra Philisthæum, ait ad Abner principem militiæ : De
qua stirpe descendit hic adolescens, Abner ? Dixitque
Abner : Vivit anima tua, rex, si novi. [56] Et ait rex :
Interroga tu, cujus filius sit iste puer. [57] Cumque regressus
esset David, percusso Philisthæo, tulit eum Abner, et
introduxit coram Saule, caput Philisthæi habentem in
manu. [58] Et ait ad eum Saul : De qua progenie es, o
adolescens ? Dixitque David : Filius servi tui Isai
Bethlehemitæ ego sum.

Cap. 18 [1] Et factum est cum complesset loqui ad
Saul, anima Jonathæ conglutinata est animæ David, et
dilexit eum Jonathas quasi animam suam. [2] Tulitque eum
Saul in die illa, et non concessit ei ut reverteretur in
domum patris sui. [3] Inierunt autem David et Jonathas
fœdus : diligebat enim eum quasi animam suam. [4] Nam
expoliavit se Jonathas tunica qua erat indutus, et dedit
eam David, et reliqua vestimenta sua, usque ad gladium
et arcum suum, et usque ad balteum. [5] Egrediebatur
quoque David ad omnia quæcumque misisset eum Saul,
et prudenter se agebat : posuitque eum Saul super viros
belli, et acceptus erat in oculis universi populi,
maximeque in conspectu famulorum Saul.

[6] Porro cum reverteretur percusso Philisthæo David,
egressæ sunt mulieres de universis urbibus Israël,
cantantes, chorosque ducentes in occursum Saul regis, in
tympanis lætitiæ, et in sistris. [7] Et præcinebant mulieres,
ludentes, atque dicentes :
Percussit Saul mille,
et David decem millia.
[8] Iratus est autem Saul nimis, et displicuit in oculis ejus
sermo iste : dixitque : Dederunt David decem millia, et

mihi mille dederunt : quid ei superest, nisi solum
regnum ? 9 Non rectis ergo oculis Saul aspiciebat David a
die illa et deinceps. 10 Post diem autem alteram, invasit
spiritus Dei malus Saul, et prophetabat in medio domus
suæ : David autem psallebat manu sua, sicut per singulos
dies. Tenebatque Saul lanceam, 11 et misit eam, putans
quod configere posset David cum pariete : et declinavit
David a facie ejus secundo. 12 Et timuit Saul David, eo
quod Dominus esset cum eo, et a se recessisset. 13 Amovit
ergo eum Saul a se, et fecit eum tribunum super mille
viros : et egrediebatur, et intrabat in conspectu populi.
14 In omnibus quoque viis suis David prudenter agebat, et
Dominus erat cum eo. 15 Vidit itaque Saul quod prudens
esset nimis, et cœpit cavere eum. 16 Omnis autem Israël
et Juda diligebat David : ipse enim ingrediebatur et
egrediebatur ante eos.

17 Dixitque Saul ad David : Ecce filia mea major Merob :
ipsam dabo tibi uxorem : tantummodo esto vir fortis, et
præliare bella Domini. Saul autem reputabat, dicens :
Non sit manus mea in eum, sed sit super eum manus
Philisthinorum. 18 Ait autem David ad Saul : Quis ego sum,
aut quæ est vita mea, aut cognatio patris mei in Israël, ut
fiam gener regis ? 19 Factum est autem tempus cum
deberet dari Merob filia Saul David, data est Hadrieli
Molathitæ uxor. 20 Dilexit autem David Michol filia Saul
altera. Et nuntiatum est Saul, et placuit ei. 21 Dixitque
Saul : Dabo eam illi, ut fiat ei in scandalum, et sit super
eum manus Philisthinorum. Dixitque Saul ad David : In
duabus rebus gener meus eris hodie. 22 Et mandavit Saul
servis suis : Loquimini ad David clam me, dicentes : Ecce
places regi, et omnes servi ejus diligunt te : nunc ergo
esto gener regis. 23 Et locuti sunt servi Saul in auribus
David omnia verba hæc. Et ait David : Num parum videtur
vobis, generum esse regis ? ego autem sum vir pauper et
tenuis. 24 Et renuntiaverunt servi Saul dicentes :
Hujuscemodi verba locutus est David. 25 Dixit autem Saul :
Sic loquimini ad David : Non habet rex sponsalia necesse,

nisi tantum centum præputia Philisthinorum, ut fiat ultio
de inimicis regis. Porro Saul cogitabat tradere David in
manus Philisthinorum. 26 Cumque renuntiassent servi ejus
David verba quæ dixerat Saul, placuit sermo in oculis
David, ut fieret gener regis. 27 Et post paucos dies surgens
David, abiit cum viris qui sub eo erant. Et percussit ex
Philisthiim ducentos viros, et attulit eorum præputia et
annumeravit ea regi, ut esset gener ejus. Dedit itaque
Saul ei Michol filiam suam uxorem. 28 Et vidit Saul, et
intellexit quod Dominus esset cum David. Michol autem
filia Saul diligebat eum. 29 Et Saul magis cœpit timere
David : factusque est Saul inimicus David cunctis diebus.
30 Et egressi sunt principes Philisthinorum. A principio
autem egressionis eorum, prudentius se gerebat David
quam omnes servi Saul, et celebre factum est nomen ejus
nimis.

Cap. 19 1 Locutus est autem Saul ad Jonathan filium
suum, et ad omnes servos suos, ut occiderent David. Porro
Jonathas filius Saul diligebat David valde : 2 et indicavit
Jonathas David, dicens : Quærit Saul pater meus occidere
te : quapropter observa te, quæso, mane : et manebis
clam, et absconderis. 3 Ego autem egrediens stabo juxta
patrem meum in agro, ubicumque fueris : et ego loquar
de te ad patrem meum, et quodcumque videro, nuntiabo
tibi. 4 Locutus est ergo Jonathas de David bona ad Saul
patrem suum : dixitque ad eum : Ne pecces rex in servum
tuum David, quia non peccavit tibi, et opera ejus bona
sunt tibi valde. 5 Et posuit animam suam in manu sua, et
percussit Philisthæum, et fecit Dominus salutem magnam
universo Israëli : vidisti, et lætatus es. Quare ergo peccas
in sanguine innoxio, interficiens David, qui est absque
culpa ? 6 Quod cum audisset Saul, placatus voce Jonathæ,
juravit : Vivit Dominus, quia non occidetur. 7 Vocavit
itaque Jonathas David, et indicavit ei omnia verba hæc :
et introduxit Jonathas David ad Saul, et fuit ante eum
sicut fuerat heri et nudiustertius. 8 Motum est autem
rursum bellum : et egressus David, pugnavit adversum

Philisthiim : percussitque eos plaga magna, et fugerunt a
facie ejus. 9 Et factus est spiritus Domini malus in Saul :
sedebat autem in domo sua, et tenebat lanceam : porro
David psallebat manu sua. 10 Nisusque est Saul configere
David lancea in pariete, et declinavit David a facie Saul :
lancea autem casso vulnere perlata est in parietem, et
David fugit, et salvatus est nocte illa.

11 Misit ergo Saul satellites suos in domum David, ut
custodirent eum, et interficeretur mane. Quod cum
annuntiasset David Michol uxor sua, dicens : Nisi
salvaveris te nocte hac, cras morieris : 12 deposuit eum
per fenestram. Porro ille abiit et aufugit, atque salvatus
est. 13 Tulit autem Michol statuam, et posuit eam super
lectum, et pellem pilosam caprarum posuit ad caput ejus,
et operuit eam vestimentis. 14 Misit autem Saul
apparitores, qui raperent David : et responsum est quod
ægrotaret. 15 Rursumque misit Saul nuntios ut viderent
David, dicens : Afferte eum ad me in lecto, ut occidatur.
16 Cumque venissent nuntii, inventum est simulacrum
super lectum, et pellis caprarum ad caput ejus.
17 Dixitque Saul ad Michol : Quare sic illusisti mihi, et
dimisisti inimicum meum ut fugeret ? Et respondit Michol
ad Saul : Quia ipse locutus est mihi : Dimitte me, alioquin
interficiam te.

18 David autem fugiens salvatus est, et venit ad Samuel in
Ramatha, et nuntiavit ei omnia quæ fecerat sibi Saul : et
abierunt ipse et Samuel, et morati sunt in Najoth.
19 Nuntiatum est autem Sauli a dicentibus : Ecce David in
Najoth in Ramatha. 20 Misit ergo Saul lictores, ut raperent
David : qui cum vidissent cuneum prophetarum
vaticinantium, et Samuelem stantem super eos, factus est
etiam spiritus Domini in illis, et prophetare cœperunt
etiam ipsi. 21 Quod cum nuntiatum esset Sauli, misit et
alios nuntios : prophetaverunt autem et illi. Et rursum
misit Saul tertios nuntios : qui et ipsi prophetaverunt. Et
iratus iracundia Saul, 22 abiit etiam ipse in Ramatha, et

venit usque ad cisternam magnam quæ est in Socho, et
interrogavit, et dixit : In quo loco sunt Samuel et David ?
Dictumque est ei : Ecce in Najoth sunt in Ramatha. 23 Et
abiit in Najoth in Ramatha, et factus est etiam super eum
spiritus Domini, et ambulabat ingrediens, et prophetabat
usque dum veniret in Najoth in Ramatha. 24 Et expoliavit
etiam ipse se vestimentis suis, et prophetavit cum ceteris
coram Samuele, et cecidit nudus tota die illa et nocte.
Unde et exivit proverbium : Num et Saul inter prophetas ?

Cap. 20 1 Fugit autem David de Najoth, quæ est in
Ramatha, veniensque locutus est coram Jonatha : Quid
feci ? quæ est iniquitas mea, et quod peccatum meum in
patrem tuum, quia quærit animam meam ? 2 Qui dixit ei :
Absit, non morieris : neque enim faciet pater meus
quidquam grande vel parvum, nisi prius indicaverit mihi :
hunc ergo celavit me pater meus sermonem
tantummodo ? nequaquam erit istud. 3 Et juravit rursum
Davidi. Et ille ait : Scit profecto pater tuus quia inveni
gratiam in oculis tuis, et dicet : Nesciat hoc Jonathas, ne
forte tristetur. Quinimmo vivit Dominus, et vivit anima tua,
quia uno tantum (ut ita dicam) gradu ego morsque
dividimur. 4 Et ait Jonathas ad David : Quodcumque
dixerit mihi anima tua, faciam tibi. 5 Dixit autem David ad
Jonathan : Ecce calendæ sunt crastino, et ego ex more
sedere soleo juxta regem ad vescendum : dimitte ergo
me ut abscondar in agro usque ad vesperam diei tertiæ.
6 Si respiciens requisierit me pater tuus, respondebis ei :
Rogavit me David ut iret celeriter in Bethlehem civitatem
suam, quia victimæ solemnes ibi sunt universis
contribulibus suis. 7 Si dixerit : Bene : pax erit servo tuo. Si
autem fuerit iratus, scito quia completa est malitia ejus.
8 Fac ergo misericordiam in servum tuum, quia fœdus
Domini me famulum tuum tecum inire fecisti : si autem est
iniquitas aliqua in me, tu me interfice, et ad patrem tuum
ne introducas me. 9 Et ait Jonathas : Absit hoc a te : neque
enim fieri potest, ut si certe cognovero completam esse
patris mei malitiam contra te, non annuntiem tibi.

10 Responditque David ad Jonathan : Quis renuntiabit
mihi, si quid forte responderit tibi pater tuus dure de me ?

11 Et ait Jonathas ad David : Veni, et egrediamur foras in
agrum. Cumque exissent ambo in agrum, 12 ait Jonathas
ad David : Domine Deus Israël, si investigavero
sententiam patris mei crastino vel perendie, et aliquid
boni fuerit super David, et non statim misero ad te, et
notum tibi fecero, 13 hæc faciat Dominus Jonathæ, et hæc
addat. Si autem perseveraverit patris mei malitia
adversum te, revelabo aurem tuam, et dimittam te, ut
vadas in pace, et sit Dominus tecum, sicut fuit cum patre
meo. 14 Et si vixero, facies mihi misericordiam Domini : si
vero mortuus fuero, 15 non auferes misericordiam tuam a
domo mea usque in sempiternum, quando eradicaverit
Dominus inimicos David, unumquemque de terra : auferat
Jonathan de domo sua, et requirat Dominus de manu
inimicorum David. 16 Pepigit ergo Jonathas fœdus cum
domo David : et requisivit Dominus de manu inimicorum
David. 17 Et addidit Jonathas dejerare David, eo quod
diligeret illum : sicut enim animam suam, ita diligebat
eum. 18 Dixitque ad eum Jonathas : Cras calendæ sunt, et
requireris : 19 requiretur enim sessio tua usque perendie.
Descendes ergo festinus, et venies in locum ubi celandus
es in die qua operari licet, et sedebis juxta lapidem cui
nomen est Ezel. 20 Et ego tres sagittas mittam juxta eum,
et jaciam quasi exercens me ad signum. 21 Mittam
quoque et puerum, dicens ei : Vade, et affer mihi sagittas.
22 Si dixero puero : Ecce sagittæ intra te sunt, tolle eas :
tu veni ad me, quia pax tibi est, et nihil est mali, vivit
Dominus. Si autem sic locutus fuero puero : Ecce sagittæ
ultra te sunt : vade in pace, quia dimisit te Dominus. 23 De
verbo autem quod locuti sumus ego et tu, sit Dominus
inter me et te usque in sempiternum.

24 Absconditus est ergo David in agro, et venerunt
calendæ, et sedit rex ad comedendum panem. 25 Cumque
sedisset rex super cathedram suam (secundum

consuetudinem) quæ erat juxta parietem, surrexit
Jonathas, et sedit Abner ex latere Saul : vacuusque
apparuit locus David. 26 Et non est locutus Saul quidquam
in die illa : cogitabat enim quod forte evenisset ei, ut non
esset mundus, nec purificatus. 27 Cumque illuxisset dies
secunda post calendas, rursus apparuit vacuus locus
David. Dixitque Saul ad Jonathan filium suum : Cur non
venit filius Isai nec heri nec hodie ad vescendum ?
28 Responditque Jonathas Sauli : Rogavit me obnixe ut iret
in Bethlehem, 29 et ait : Dimitte me, quoniam sacrificium
solemne est in civitate, unus de fratribus meis accersivit
me : nunc ergo si inveni gratiam in oculis tuis, vadam cito,
et videbo fratres meos. Ob hanc causam non venit ad
mensam regis. 30 Iratus autem Saul adversum Jonathan,
dixit ei : Fili mulieris virum ultro rapientis, numquid ignoro
quia diligis filium Isai in confusionem tuam, et in
confusionem ignominiosæ matris tuæ ? 31 Omnibus enim
diebus quibus filius Isai vixerit super terram, non
stabilieris tu, neque regnum tuum. Itaque jam nunc mitte,
et adduc eum ad me : quia filius mortis est. 32 Respondens
autem Jonathas Sauli patri suo, ait : Quare morietur ?
quid fecit ? 33 Et arripuit Saul lanceam ut percuteret eum.
Et intellexit Jonathas quod definitum esset a patre suo, ut
interficeret David. 34 Surrexit ergo Jonathas a mensa in
ira furoris, et non comedit in die calendarum secunda
panem. Contristatus est enim super David, eo quod
confudisset eum pater suus. 35 Cumque illuxisset mane,
venit Jonathas in agrum juxta placitum David, et puer
parvulus cum eo. 36 Et ait ad puerum suum : Vade, et affer
mihi sagittas quas ego jacio. Cumque puer cucurrisset,
jecit aliam sagittam trans puerum. 37 Venit itaque puer ad
locum jaculi quod miserat Jonathas : et clamavit Jonathas
post tergum pueri, et ait : Ecce ibi est sagitta porro ultra
te. 38 Clamavitque iterum Jonathas post tergum pueri,
dicens : Festina velociter, ne steteris. Collegit autem puer
Jonathæ sagittas, et attulit ad dominum suum : 39 et quid
ageretur, penitus ignorabat, tantummodo enim Jonathas
et David rem noverant. 40 Dedit ergo Jonathas arma sua

puero, et dixit ei : Vade, et defer in civitatem. 41 Cumque
abiisset puer, surrexit David de loco qui vergebat ad
austrum, et cadens pronus in terram, adoravit tertio : et
osculantes se alterutrum, fleverunt pariter, David autem
amplius. 42 Dixit ergo Jonathas ad David : Vade in pace :
quæcumque juravimus ambo in nomine Domini, dicentes :
Dominus sit inter me et te, et inter semen meum et semen
tuum usque in sempiternum. 43 Et surrexit David, et abiit :
sed et Jonathas ingressus est civitatem.

Cap. 21 1 Venit autem David in Nobe ad Achimelech
sacerdotem : et obstupuit Achimelech, eo quod venisset
David. Et dixit ei : Quare tu solus, et nullus est tecum ? 2 Et
ait David ad Achimelech sacerdotem : Rex præcepit mihi
sermonem, et dixit : Nemo sciat rem propter quam missus
es a me, et cujusmodi præcepta tibi dederim : nam et
pueris condixi in illum et illum locum. 3 Nunc ergo si quid
habes ad manum, vel quinque panes, da mihi, aut
quidquid inveneris. 4 Et respondens sacerdos ad David,
ait illi : Non habeo laicos panes ad manum, sed tantum
panem sanctum : si mundi sunt pueri, maxime a
mulieribus ? 5 Et respondit David sacerdoti, et dixit ei :
Equidem, si de mulieribus agitur : continuimus nos ab heri
et nudiustertius quando egrediebamur, et fuerunt vasa
puerorum sancta. Porro via hæc polluta est, sed et ipsa
hodie sanctificabitur in vasis. 6 Dedit ergo ei sacerdos
sanctificatum panem : neque enim erat ibi panis, nisi
tantum panes propositionis, qui sublati fuerant a facie
Domini, ut ponerentur panes calidi. 7 Erat autem ibi vir
quidam de servis Saul in die illa, intus in tabernaculo
Domini : et nomen ejus Doëg Idumæus, potentissimus
pastorum Saul. 8 Dixit autem David ad Achimelech : Si
habes hic ad manum hastam aut gladium ? quia gladium
meum et arma mea non tuli mecum : sermo enim regis
urgebat. 9 Et dixit sacerdos : Ecce hic gladius Goliath
Philisthæi, quem percussisti in Valle terebinthi : est
involutus pallio post ephod : si istum vis tollere, tolle :
neque enim hic est alius absque eo. Et ait David : Non est

huic alter similis : da mihi eum.

[10] Surrexit itaque David, et fugit in die illa a facie Saul : et
venit ad Achis regem Geth. [11] Dixeruntque servi Achis ad
eum cum vidissent David : Numquid non iste est David rex
terræ ? nonne huic cantabant per choros, dicentes :
Percussit Saul mille,
et David decem millia ?
[12] Posuit autem David sermones istos in corde suo, et
extimuit valde a facie Achis regis Geth. [13] Et immutavit os
suum coram eis, et collabebatur inter manus eorum : et
impingebat in ostia portæ, defluebantque salivæ ejus in
barbam. [14] Et ait Achis ad servos suos : Vidistis hominem
insanum : quare adduxistis eum ad me ? [15] an desunt
nobis furiosi, quod introduxistis istum, ut fureret me
præsente ? hiccine ingredietur domum meam ?

Cap. 22 [1] Abiit ergo David inde, et fugit in speluncam
Odollam. Quod cum audissent fratres ejus, et omnis
domus patris ejus, descenderunt ad eum illuc. [2] Et
convenerunt ad eum omnes qui erant in angustia
constituti, et oppressi ære alieno, et amaro animo : et
factus est eorum princeps, fueruntque cum eo quasi
quadringenti viri. [3] Et profectus est David inde in Maspha,
quæ est Moab : et dixit ad regem Moab : Maneat, oro,
pater meus et mater mea vobiscum, donec sciam quid
faciat mihi Deus. [4] Et reliquit eos ante faciem regis
Moab : manseruntque apud eum cunctis diebus quibus
David fuit in præsidio. [5] Dixitque Gad propheta ad David :
Noli manere in præsidio : proficiscere, et vade in terram
Juda. Et profectus est David, et venit in saltum Haret. [6] Et
audivit Saul quod apparuisset David, et viri qui erant cum
eo. Saul autem cum maneret in Gabaa, et esset in
nemore quod est in Rama, hastam manu tenens,
cunctique servi ejus circumstarent eum, [7] ait ad servos
suos qui assistebant ei : Audite nunc, filii Jemini : numquid
omnibus vobis dabit filius Isai agros et vineas, et
universos vos faciet tribunos et centuriones ? [8] quoniam

conjurastis omnes adversum me, et non est qui mihi renuntiet, maxime cum et filius meus fœdus inierit cum filio Isai. Non est qui vicem meam doleat ex vobis, nec qui annuntiet mihi : eo quod suscitaverit filius meus servum meum adversum me, insidiantem mihi usque hodie.

9 Respondens autem Doëg Idumæus, qui assistebat, et
erat primus inter servos Saul : Vidi, inquit, filium Isai in
Nobe apud Achimelech filium Achitob sacerdotem. 10 Qui
consuluit pro eo Dominum, et cibaria dedit ei : sed et
gladium Goliath Philisthæi dedit illi. 11 Misit ergo rex ad
accersendum Achimelech sacerdotem filium Achitob, et
omnem domum patris ejus, sacerdotum qui erant in Nobe,
qui universi venerunt ad regem. 12 Et ait Saul ad
Achimelech : Audi, fili Achitob. Qui respondit : Præsto
sum, domine. 13 Dixitque ad eum Saul : Quare conjurastis
adversum me, tu et filius Isai, et dedisti ei panes et
gladium, et consuluisti pro eo Deum, ut consurgeret
adversum me, insidiator usque hodie permanens ?
14 Respondensque Achimelech regi, ait : Et quis in
omnibus servis tuis sicut David, fidelis, et gener regis, et
pergens ad imperium tuum, et gloriosus in domo tua ?
15 num hodie cœpi pro eo consulere Deum ? absit hoc a
me : ne suspicetur rex adversus servum suum rem
hujuscemodi, in universa domo patris mei : non enim scivit
servus tuus quidquam super hoc negotio, vel modicum vel
grande. 16 Dixitque rex : Morte morieris Achimelech, tu et
omnis domus patris tui. 17 Et ait rex emissariis qui
circumstabant eum : Convertimini, et interficite
sacerdotes Domini, nam manus eorum cum David est :
scientes quod fugisset, et non indicaverunt mihi.
Noluerunt autem servi regis extendere manus suas in
sacerdotes Domini. 18 Et ait rex ad Doëg : Convertere tu,
et irrue in sacerdotes. Conversusque Doëg Idumæus,
irruit in sacerdotes, et trucidavit in die illa octoginta
quinque viros vestitos ephod lineo. 19 Nobe autem
civitatem sacerdotum percussit in ore gladii, viros et
mulieres, et parvulos et lactentes, bovemque, et asinum,

et ovem in ore gladii. 20 Evadens autem unus filius
Achimelech filii Achitob, cujus nomen erat Abiathar, fugit
ad David, 21 et annuntiavit ei quod occidisset Saul
sacerdotes Domini. 22 Et ait David ad Abiathar : Sciebam
in die illa quod cum ibi esset Doëg Idumæus, procul dubio
annuntiaret Sauli : ego sum reus omnium animarum patris
tui. 23 Mane mecum : ne timeas : si quis quæsierit animam
meam, quæret et animam tuam, mecumque servaberis.

Cap. 23 1 Et annuntiaverunt David, dicentes : Ecce
Philisthiim oppugnant Ceilam et diripiunt areas.
2 Consuluit ergo David Dominum, dicens : Num vadam, et
percutiam Philisthæos istos ? Et ait Dominus ad David :
Vade, et percuties Philisthæos, et Ceilam salvabis. 3 Et
dixerunt viri qui erant cum David ad eum : Ecce nos hic in
Judæa consistentes timemus : quanto magis si ierimus in
Ceilam adversum agmina Philisthinorum ? 4 Rursum ergo
David consuluit Dominum. Qui respondens, ait ei : Surge,
et vade in Ceilam : ego enim tradam Philisthæos in manu
tua. 5 Abiit ergo David et viri ejus in Ceilam, et pugnavit
adversum Philisthæos : et abegit jumenta eorum, et
percussit eos plaga magna : et salvavit David habitatores
Ceilæ. 6 Porro eo tempore quo fugiebat Abiathar filius
Achimelech ad David in Ceilam, ephod secum habens
descenderat.

7 Nuntiatum est autem Sauli quod venisset David in
Ceilam : et ait Saul : Tradidit eum Deus in manus meas,
conclususque est introgressus urbem, in qua portæ et
seræ sunt. 8 Et præcepit Saul omni populo ut ad pugnam
descenderet in Ceilam, et obsideret David et viros ejus.
9 Quod cum David rescisset quia præpararet ei Saul clam
malum, dixit ad Abiathar sacerdotem : Applica ephod.
10 Et ait David : Domine Deus Israël, audivit famam servus
tuus, quod disponat Saul venire in Ceilam, ut evertat
urbem propter me : 11 si tradent me viri Ceilæ in manus
ejus ? et si descendet Saul, sicut audivit servus tuus ?
Domine Deus Israël, indica servo tuo. Et ait Dominus :

Descendet. 12 Dixitque David : Si tradent me viri Ceilæ, et
viros qui sunt mecum, in manus Saul ? Et dixit Dominus :
Tradent. 13 Surrexit ergo David et viri ejus quasi sexcenti,
et egressi de Ceila, huc atque illuc vagabantur incerti :
nuntiatumque est Sauli quod fugisset David de Ceila, et
salvatus esset : quam ob rem dissimulavit exire.
14 Morabatur autem David in deserto in locis firmissimis,
mansitque in monte solitudinis Ziph, in monte opaco :
quærebat eum tamen Saul cunctis diebus, et non tradidit
eum Deus in manus ejus. 15 Et vidit David quod egressus
esset Saul ut quæreret animam ejus. Porro David erat in
deserto Ziph in silva. 16 Et surrexit Jonathas filius Saul, et
abiit ad David in silvam, et confortavit manus ejus in Deo :
dixitque ei : 17 Ne timeas : neque enim inveniet te manus
Saul patris mei, et tu regnabis super Israël, et ego ero tibi
secundus : sed et Saul pater meus scit hoc. 18 Percussit
ergo uterque fœdus coram Domino : mansitque David in
silva, Jonathas autem reversus est in domum suam.

19 Ascenderunt autem Ziphæi ad Saul in Gabaa,
dicentes : Nonne ecce David latitat apud nos in locis
tutissimis silvæ, in colle Hachila, quæ est ad dexteram
deserti ? 20 Nunc ergo, sicut desideravit anima tua ut
descenderes, descende : nostrum autem erit ut tradamus
eum in manus regis. 21 Dixitque Saul : Benedicti vos a
Domino, quia doluistis vicem meam. 22 Abite ergo, oro, et
diligentius præparate, et curiosius agite, et considerate
locum ubi sit pes ejus, vel quis viderit eum ibi : recogitat
enim de me, quod callide insidier ei. 23 Considerate, et
videte omnia latibula ejus in quibus absconditur : et
revertimini ad me ad rem certam, ut vadam vobiscum.
Quod si etiam in terram se abstruserit, perscrutabor eum
in cunctis millibus Juda.

24 At illi surgentes abierunt in Ziph ante Saul : David
autem et viri ejus erant in deserto Maon, in campestribus
ad dexteram Jesimon. 25 Ivit ergo Saul et socii ejus ad
quærendum eum. Et nuntiatum est David : statimque

descendit ad petram, et versabatur in deserto Maon :
quod cum audisset Saul, persecutus est David in deserto
Maon. [26] Et ibat Saul ad latus montis ex parte una : David
autem et viri ejus erant in latere montis ex parte altera.
Porro David desperabat se posse evadere a facie Saul :
itaque Saul et viri ejus in modum coronæ cingebant David
et viros ejus, ut caperent eos. [27] Et nuntius venit ad Saul,
dicens : Festina, et veni, quoniam infuderunt se Philisthiim
super terram. [28] Reversus est ergo Saul desistens
persequi David, et perrexit in occursum Philisthinorum :
propter hoc vocaverunt locum illum, Petram dividentem.

Cap. 24 [1] Ascendit ergo David inde : et habitavit in
locis tutissimis Engaddi. [2] Cumque reversus esset Saul,
postquam persecutus est Philisthæos, nuntiaverunt ei,
dicentes : Ecce David in deserto est Engaddi. [3] Assumens
ergo Saul tria millia electorum virorum ex omni Israël,
perrexit ad investigandum David et viros ejus, etiam
super abruptissimas petras, quæ solis ibicibus perviæ
sunt. [4] Et venit ad caulas ovium, quæ se offerebant vianti :
eratque ibi spelunca, quam ingressus est Saul ut purgaret
ventrem : porro David et viri ejus in interiore parte
speluncæ latebant. [5] Et dixerunt servi David ad eum :
Ecce dies de qua locutus est Dominus ad te : Ego tradam
tibi inimicum tuum, ut facias ei sicut placuerit in oculis
tuis. Surrexit ergo David, et præcidit oram chlamydis Saul
silenter. [6] Post hæc percussit cor suum David, eo quod
abscidisset oram chlamydis Saul. [7] Dixitque ad viros
suos : Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hanc rem
domino meo, christo Domini, ut mittam manum meam in
eum : quia christus Domini est. [8] Et confregit David viros
suos sermonibus, et non permisit eos ut consurgerent in
Saul : porro Saul exsurgens de spelunca, pergebat cœpto
itinere.

[9] Surrexit autem et David post eum : et egressus de
spelunca, clamavit post tergum Saul, dicens : Domine mi
rex. Et respexit Saul post se : et inclinans se David pronus

in terram adoravit, 10 dixitque ad Saul : Quare audis
verba hominum loquentium : David quærit malum
adversum te ? 11 Ecce hodie viderunt oculi tui quod
tradiderit te Dominus in manu mea in spelunca : et
cogitavi ut occiderem te, sed pepercit tibi oculus meus :
dixi enim : Non extendam manum meam in dominum
meum, quia christus Domini est. 12 Quin potius pater mi,
vide, et cognosce oram chlamydis tuæ in manu mea :
quoniam cum præscinderem summitatem chlamydis tuæ,
nolui extendere manum meam in te : animadverte, et
vide, quoniam non est in manu mea malum, neque
iniquitas, neque peccavi in te : tu autem insidiaris animæ
meæ ut auferas eam. 13 Judicet Dominus inter me et te, et
ulciscatur me Dominus ex te : manus autem mea non sit in
te. 14 Sicut et in proverbio antiquo dicitur : Ab impiis
egredietur impietas : manus ergo mea non sit in te.
15 Quem persequeris, rex Israël ? quem persequeris ?
canem mortuum persequeris, et pulicem unum. 16 Sit
Dominus judex, et judicet inter me et te : et videat, et
judicet causam meam, et eruat me de manu tua. 17 Cum
autem complesset David loquens sermones hujuscemodi
ad Saul, dixit Saul : Numquid vox hæc tua est, fili mi
David ? Et levavit Saul vocem suam, et flevit : 18 dixitque
ad David : Justior tu es quam ego : tu enim tribuisti mihi
bona, ego autem reddidi tibi mala. 19 Et tu indicasti hodie
quæ feceris mihi bona : quomodo tradiderit me Dominus
in manum tuam, et non occideris me. 20 Quis enim cum
invenerit inimicum suum, dimittet eum in via bona ? sed
Dominus reddat tibi vicissitudinem hanc pro eo quod
hodie operatus es in me. 21 Et nunc quia scio quod
certissime regnaturus sis, et habiturus in manu tua
regnum Israël : 22 jura mihi in Domino, ne deleas semen
meum post me, neque auferas nomen meum de domo
patris mei. 23 Et juravit David Sauli. Abiit ergo Saul in
domum suam : et David et viri ejus ascenderunt ad tutiora
loca.

Cap. 25 1 Mortuus est autem Samuel, et congregatus
est universus Israël, et planxerunt eum, et sepelierunt
eum in domo sua in Ramatha. Consurgensque David
descendit in desertum Pharan. 2 Erat autem vir quispiam
in solitudine Maon, et possessio ejus in Carmelo, et homo
ille magnus nimis : erantque ei oves tria millia, et mille
capræ : et accidit ut tonderetur grex ejus in Carmelo.
3 Nomen autem viri illius erat Nabal. Et nomen uxoris ejus
Abigail : eratque mulier illa prudentissima, et speciosa :
porro vir ejus durus, et pessimus, et malitiosus : erat
autem de genere Caleb. 4 Cum ergo audisset David in
deserto quod tonderet Nabal gregem suum, 5 misit decem
juvenes, et dixit eis : Ascendite in Carmelum, et venietis
ad Nabal, et salutabitis eum ex nomine meo pacifice. 6 Et
dicetis : Sit fratribus meis et tibi pax, et domui tuæ pax, et
omnibus, quæcumque habes, sit pax. 7 Audivi quod
tonderent pastores tui, qui erant nobiscum in deserto :
numquam eis molesti fuimus, nec aliquando defuit
quidquam eis de grege, omni tempore quo fuerunt
nobiscum in Carmelo. 8 Interroga pueros tuos, et
indicabunt tibi. Nunc ergo inveniant pueri tui gratiam in
oculis tuis : in die enim bona venimus : quodcumque
invenerit manus tua, da servis tuis, et filio tuo David.
9 Cumque venissent pueri David, locuti sunt ad Nabal
omnia verba hæc ex nomine David : et siluerunt.
10 Respondens autem Nabal pueris David, ait : Quis est
David ? et quis est filius Isai ? hodie increverunt servi qui
fugiunt dominos suos. 11 Tollam ergo panes meos, et
aquas meas, et carnes pecorum quæ occidi tonsoribus
meis, et dabo viris quos nescio unde sint ?

12 Regressi sunt itaque pueri David per viam suam, et
reversi venerunt, et nuntiaverunt ei omnia verba quæ
dixerat. 13 Tunc ait David pueris suis : Accingatur
unusquisque gladio suo. Et accincti sunt singuli gladiis
suis, accinctusque est et David ense suo : et secuti sunt
David quasi quadringenti viri : porro ducenti remanserunt
ad sarcinas. 14 Abigail autem uxori Nabal nuntiavit unus

de pueris suis, dicens : Ecce David misit nuntios de
deserto, ut benedicerent domino nostro : et aversatus est
eos. 15 Homines isti boni satis fuerant nobis, et non
molesti : nec quidquam aliquando periit omni tempore
quo fuimus conversati cum eis in deserto : 16 pro muro
erant nobis tam in nocte quam in die, omnibus diebus
quibus pavimus apud eos greges. 17 Quam ob rem
considera, et recogita quid facias : quoniam completa est
malitia adversum virum tuum, et adversum domum tuam,
et ipse est filius Belial, ita ut nemo possit ei loqui.
18 Festinavit igitur Abigail, et tulit ducentos panes, et
duos utres vini, et quinque arietes coctos, et quinque sata
polentæ, et centum ligaturas uvæ passæ, et ducentas
massas caricarum, et posuit super asinos : 19 dixitque
pueris suis : Præcedite me : ecce ego post tergum sequar
vos : viro autem suo Nabal non indicavit. 20 Cum ergo
ascendisset asinum, et descenderet ad radices montis,
David et viri ejus descendebant in occursum ejus : quibus
et illa occurrit. 21 Et ait David : Vere frustra servavi omnia
quæ hujus erant in deserto, et non periit quidquam de
cunctis quæ ad eum pertinebant : et reddidit mihi malum
pro bono. 22 Hæc faciat Deus inimicis David, et hæc
addat, si reliquero de omnibus quæ ad ipsum pertinent
usque mane mingentem ad parietem.

23 Cum autem vidisset Abigail David, festinavit, et
descendit de asino, et procidit coram David super faciem
suam, et adoravit super terram, 24 et cecidit ad pedes
ejus, et dixit : In me sit, domine mi, hæc iniquitas :
loquatur, obsecro, ancilla tua in auribus tuis, et audi
verba famulæ tuæ. 25 Ne ponat, oro, dominus meus rex
cor suum super virum istum iniquum Nabal : quoniam
secundum nomen suum stultus est, et stultitia est cum eo :
ego autem ancilla tua non vidi pueros tuos, domine mi,
quos misisti. 26 Nunc ergo, domine mi, vivit Dominus, et
vivit anima tua, qui prohibuit te ne venires in sanguinem,
et salvavit manum tuam tibi : et nunc fiant sicut Nabal
inimici tui, et qui quærunt domino meo malum.

[27] Quapropter suscipe benedictionem hanc, quam attulit
ancilla tua tibi domino meo, et da pueris qui sequuntur te
dominum meum. [28] Aufer iniquitatem famulæ tuæ :
faciens enim faciet Dominus tibi domino meo domum
fidelem, quia prælia Domini, domine mi, tu præliaris :
malitia ergo non inveniatur in te omnibus diebus vitæ
tuæ. [29] Si enim surrexerit aliquando homo persequens te,
et quærens animam tuam, erit anima domini mei
custodita quasi in fasciculo viventium apud Dominum
Deum tuum : porro inimicorum tuorum anima rotabitur,
quasi in impetu et circulo fundæ. [30] Cum ergo fecerit
Dominus tibi domino meo omnia quæ locutus est bona de
te, et constituerit te ducem super Israël, [31] non erit tibi
hoc in singultum, et in scrupulum cordis domino meo,
quod effuderis sanguinem innoxium, aut ipse te ultus
fueris : et cum benefecerit Dominus domino meo,
recordaberis ancillæ tuæ. [32] Et ait David ad Abigail :
Benedictus Dominus Deus Israël, qui misit hodie te in
occursum meum, et benedictum eloquium tuum, [33] et
benedicta tu, quæ prohibuisti me hodie ne irem ad
sanguinem, et ulciscerer me manu mea. [34] Alioquin vivit
Dominus Deus Israël, qui prohibuit me ne malum facerem
tibi : nisi cito venisses in occursum mihi, non remansisset
Nabal usque ad lucem matutinam mingens ad parietem.
[35] Suscepit ergo David de manu ejus omnia quæ attulerat
ei, dixitque ei : Vade pacifice in domum tuam : ecce
audivi vocem tuam, et honoravi faciem tuam.

[36] Venit autem Abigail ad Nabal : et ecce erat ei
convivium in domo ejus quasi convivium regis, et cor
Nabal jucundum : erat enim ebrius nimis : et non indicavit
ei verbum pusillum aut grande usque mane. [37] Diluculo
autem cum digessisset vinum Nabal, indicavit ei uxor sua
verba hæc : et emortuum est cor ejus intrinsecus, et
factus est quasi lapis. [38] Cumque pertransissent decem
dies, percussit Dominus Nabal, et mortuus est. [39] Quod
cum audisset David mortuum Nabal, ait : Benedictus
Dominus, qui judicavit causam opprobrii mei de manu

Nabal, et servum suum custodivit a malo, et malitiam
Nabal reddidit Dominus in caput ejus. Misit ergo David, et
locutus est ad Abigail, ut sumeret eam sibi in uxorem.
40 Et venerunt pueri David ad Abigail in Carmelum, et
locuti sunt ad eam, dicentes : David misit nos ad te, ut
accipiat te sibi in uxorem. 41 Quæ consurgens, adoravit
prona in terram, et ait : Ecce famula tua sit in ancillam, ut
lavet pedes servorum domini mei. 42 Et festinavit, et
surrexit Abigail, et ascendit super asinum, et quinque
puellæ ierunt cum ea, pedissequæ ejus, et secuta est
nuntios David : et facta est illi uxor. 43 Sed et Achinoam
accepit David de Jezraël : et fuit utraque uxor ejus.
44 Saul autem dedit Michol filiam suam, uxorem David,
Phalti filio Lais, qui erat de Gallim.

Cap. 26 1 Et venerunt Ziphæi ad Saul in Gabaa,
dicentes : Ecce David absconditus est in colle Hachila,
quæ est ex adverso solitudinis. 2 Et surrexit Saul, et
descendit in desertum Ziph, et cum eo tria millia virorum
de electis Israël, ut quæreret David in deserto Ziph. 3 Et
castrametatus est Saul in Gabaa Hachila, quæ erat ex
adverso solitudinis in via : David autem habitabat in
deserto. Videns autem quod venisset Saul post se in
desertum, 4 misit exploratores, et didicit quod illuc
venisset certissime. 5 Et surrexit David clam, et venit ad
locum ubi erat Saul : cumque vidisset locum in quo
dormiebat Saul, et Abner filius Ner, princeps militiæ ejus,
et Saulem dormientem in tentorio, et reliquum vulgus per
circuitum ejus, 6 ait David ad Achimelech Hethæum, et
Abisai filium Sarviæ fratrem Joab, dicens : Quis
descendet mecum ad Saul in castra ? Dixitque Abisai :
Ego descendam tecum.

7 Venerunt ergo David et Abisai ad populum nocte, et
invenerunt Saul jacentem et dormientem in tentorio, et
hastam fixam in terra ad caput ejus : Abner autem et
populum dormientes in circuitu ejus. 8 Dixitque Abisai ad
David : Conclusit Deus inimicum tuum hodie in manus

tuas : nunc ergo perfodiam eum lancea in terra semel, et
secundo opus non erit. 9 Et dixit David ad Abisai : Ne
interficias eum : quis enim extendet manum suam in
christum Domini, et innocens erit ? 10 Et dixit David : Vivit
Dominus, quia nisi Dominus percusserit eum, aut dies ejus
venerit ut moriatur, aut in prælium descendens perierit :
11 propitius sit mihi Dominus ne extendam manum meam
in christum Domini. Nunc igitur tolle hastam quæ est ad
caput ejus, et scyphum aquæ, et abeamus. 12 Tulit igitur
David hastam, et scyphum aquæ qui erat ad caput Saul,
et abierunt : et non erat quisquam qui videret, et
intelligeret, et evigilaret, sed omnes dormiebant, quia
sopor Domini irruerat super eos. 13 Cumque transisset
David ex adverso, et stetisset in vertice montis de longe,
et esset grande intervallum inter eos, 14 clamavit David
ad populum, et ad Abner filium Ner, dicens : Nonne
respondebis, Abner ? Et respondens Abner, ait : Quis es
tu, qui clamas, et inquietas regem ? 15 Et ait David ad
Abner : Numquid non vir tu es ? et quis alius similis tui in
Israël ? quare ergo non custodisti dominum tuum regem ?
ingressus est enim unus de turba ut interficeret regem
dominum tuum. 16 Non est bonum hoc, quod fecisti : vivit
Dominus, quoniam filii mortis estis vos, qui non custodistis
dominum vestrum, christum Domini : nunc ergo vide ubi sit
hasta regis, et ubi sit scyphus aquæ qui erat ad caput
ejus.

17 Cognovit autem Saul vocem David, et dixit : Numquid
vox hæc tua, fili mi David ? Et ait David : Vox mea, domine
mi rex. 18 Et ait : Quam ob causam dominus meus
persequitur servum suum ? quid feci ? aut quod est malum
in manu mea ? 19 Nunc ergo audi, oro, domine mi rex,
verba servi tui : si Dominus incitat te adversum me,
odoretur sacrificium : si autem filii hominum, maledicti
sunt in conspectu Domini qui ejecerunt me hodie ut non
habitem in hæreditate Domini, dicentes : Vade, servi diis
alienis. 20 Et nunc non effundatur sanguis meus in terram
coram Domino : quia egressus est rex Israël ut quærat

pulicem unum, sicut persequitur perdix in montibus. 21 Et
ait Saul : Peccavi : revertere, fili mi David : nequaquam
enim ultra tibi malefaciam, eo quod pretiosa fuerit anima
mea in oculis tuis hodie : apparet enim quod stulte
egerim, et ignoraverim multa nimis. 22 Et respondens
David, ait : Ecce hasta regis : transeat unus de pueris
regis, et tollat eam. 23 Dominus autem retribuet unicuique
secundum justitiam suam et fidem : tradidit enim te
Dominus hodie in manum meam, et nolui extendere
manum meam in christum Domini. 24 Et sicut magnificata
est anima tua hodie in oculis meis, sic magnificetur anima
mea in oculis Domini, et liberet me de omni angustia.
25 Ait ergo Saul ad David : Benedictus tu, fili mi David : et
quidem faciens facies, et potens poteris. Abiit autem
David in viam suam, et Saul reversus est in locum suum.

Cap. 27 1 Et ait David in corde suo : Aliquando
incidam una die in manus Saul : nonne melius est ut
fugiam, et salver in terra Philisthinorum, ut desperet Saul,
cessetque me quærere in cunctis finibus Israël ? fugiam
ergo manus ejus. 2 Et surrexit David, et abiit ipse, et
sexcenti viri cum eo, ad Achis filium Maoch regem Geth.
3 Et habitavit David cum Achis in Geth, ipse et viri ejus :
vir et domus ejus : et David, et duæ uxores ejus,
Achinoam Jezrahelitis, et Abigail uxor Nabal Carmeli. 4 Et
nuntiatum est Sauli quod fugisset David in Geth, et non
addidit ultra quærere eum. 5 Dixit autem David ad Achis :
Si inveni gratiam in oculis tuis, detur mihi locus in una
urbium regionis hujus, ut habitem ibi : cur enim manet
servus tuus in civitate regis tecum ? 6 Dedit itaque ei
Achis in die illa Siceleg : propter quam causam facta est
Siceleg regum Juda usque in diem hanc. 7 Fuit autem
numerus dierum quibus habitavit David in regione
Philisthinorum, quatuor mensium.

8 Et ascendit David et viri ejus, et agebant prædas de
Gessuri, et de Gerzi, et de Amalecitis : hi enim pagi
habitabantur in terra antiquitus, euntibus Sur usque ad

terram Ægypti. 9 Et percutiebat David omnem terram, nec
relinquebat viventem virum et mulierem : tollensque oves,
et boves, et asinos, et camelos, et vestes, revertebatur, et
veniebat ad Achis. 10 Dicebat autem ei Achis : In quem
irruisti hodie ? Respondebat David : Contra meridiem
Judæ, et contra meridiem Jerameel, et contra meridiem
Ceni. 11 Virum et mulierem non vivificabat David, nec
adducebat in Geth, dicens : Ne forte loquantur adversum
nos : Hæc fecit David : et hoc erat decretum illi omnibus
diebus quibus habitavit in regione Philisthinorum.
12 Credidit ergo Achis David, dicens : Multa mala
operatus est contra populum suum Israël : erit igitur mihi
servus sempiternus.

Cap. 28 1 Factum est autem in diebus illis,
congregaverunt Philisthiim agmina sua, ut præpararentur
ad bellum contra Israël : dixitque Achis ad David : Sciens
nunc scito quoniam mecum egredieris in castris, tu et viri
tui. 2 Dixitque David ad Achis : Nunc scies quæ facturus
est servus tuus. Et ait Achis ad David : Et ego custodem
capitis mei ponam te cunctis diebus. 3 Samuel autem
mortuus est, planxitque eum omnis Israël, et sepelierunt
eum in Ramatha urbe sua. Et Saul abstulit magos et
hariolos de terra. 4 Congregatique sunt Philisthiim, et
venerunt, et castrametati sunt in Sunam : congregavit
autem et Saul universum Israël, et venit in Gelboë. 5 Et
vidit Saul castra Philisthiim, et timuit, et expavit cor ejus
nimis.

6 Consuluitque Dominum, et non respondit ei neque per
somnia, neque per sacerdotes, neque per prophetas.
7 Dixitque Saul servis suis : Quærite mihi mulierem
habentem pythonem, et vadam ad eam, et sciscitabor per
illam. Et dixerunt servi ejus ad eum : Est mulier pythonem
habens in Endor. 8 Mutavit ergo habitum suum,
vestitusque est aliis vestimentis, et abiit ipse, et duo viri
cum eo : veneruntque ad mulierem nocte, et ait illi :
Divina mihi in pythone, et suscita mihi quem dixero tibi.

[9] Et ait mulier ad eum : Ecce, tu nosti quanta fecerit Saul,
et quomodo eraserit magos et hariolos de terra : quare
ergo insidiaris animæ meæ, ut occidar ? [10] Et juravit ei
Saul in Domino, dicens : Vivit Dominus, quia non eveniet
tibi quidquam mali propter hanc rem. [11] Dixitque ei
mulier : Quem suscitabo tibi ? Qui ait : Samuelem mihi
suscita. [12] Cum autem vidisset mulier Samuelem,
exclamavit voce magna, et dixit ad Saul : Quare
imposuisti mihi ? tu es enim Saul. [13] Dixitque ei rex : Noli
timere : quid vidisti ? Et ait mulier ad Saul : Deos vidi
ascendentes de terra. [14] Dixitque ei : Qualis est forma
ejus ? Quæ ait : Vir senex ascendit, et ipse amictus est
pallio. Et intellexit Saul quod Samuel esset, et inclinavit
se super faciem suam in terra, et adoravit. [15] Dixit autem
Samuel ad Saul : Quare inquietasti me ut suscitarer ? Et
ait Saul : Coarctor nimis : siquidem Philisthiim pugnant
adversum me, et Deus recessit a me, et exaudire me
noluit neque in manu prophetarum, neque per somnia :
vocavi ergo te, ut ostenderes mihi quid faciam. [16] Et ait
Samuel : Quid interrogas me, cum Dominus recesserit a
te, et transierit ad æmulum tuum ? [17] Faciet enim tibi
Dominus sicut locutus est in manu mea, et scindet regnum
tuum de manu tua et dabit illud proximo tuo David :
[18] quia non obedisti voci Domini, neque fecisti iram furoris
ejus in Amalec : idcirco quod pateris, fecit tibi Dominus
hodie. [19] Et dabit Dominus etiam Israël tecum in manus
Philisthiim : cras autem tu et filii tui mecum eritis : sed et
castra Israël tradet Dominus in manus Philisthiim.
[20] Statimque Saul cecidit porrectus in terram : extimuerat
enim verba Samuelis, et robur non erat in eo, quia non
comederat panem tota die illa. [21] Ingressa est itaque
mulier illa ad Saul (conturbatus enim erat valde), dixitque
ad eum : Ecce obedivit ancilla tua voci tuæ, et posui
animam meam in manu mea : et audivi sermones tuos,
quos locutus es ad me. [22] Nunc igitur audi et tu vocem
ancillæ tuæ, et ponam coram te buccellam panis, ut
comedens convalescas, et possis iter agere. [23] Qui renuit,
et ait : Non comedam. Coëgerunt autem eum servi sui et

mulier, et tandem audita voce eorum surrexit de terra, et
sedit super lectum. 24 Mulier autem illa habebat vitulum
pascualem in domo, et festinavit, et occidit eum :
tollensque farinam, miscuit eam, et coxit azyma, 25 et
posuit ante Saul et ante servos ejus. Qui cum
comedissent, surrexerunt, et ambulaverunt per totam
noctem illam.

Cap. 29 1 Congregata sunt ergo Philisthiim universa
agmina in Aphec : sed et Israël castrametatus est super
fontem qui erat in Jezrahel. 2 Et satrapæ quidem
Philisthiim incedebant in centuriis et millibus : David
autem et viri ejus erant in novissimo agmine cum Achis.
3 Dixeruntque principes Philisthiim ad Achis : Quid sibi
volunt Hebræi isti ? Et ait Achis ad principes Philisthiim :
Num ignoratis David, qui fuit servus Saul regis Israël, et
est apud me multis diebus, vel annis, et non inveni in eo
quidquam ex die qua transfugit ad me usque ad diem
hanc ? 4 Irati sunt autem adversus eum principes
Philisthiim, et dixerunt ei : Revertatur vir iste, et sedeat in
loco suo in quo constituisti eum, et non descendat
nobiscum in prælium, ne fiat nobis adversarius, cum
præliari cœperimus : quomodo enim aliter poterit placare
dominum suum, nisi in capitibus nostris ? 5 Nonne iste est
David, cui cantabant in choris, dicentes :
Percussit Saul in millibus suis,
et David in decem millibus suis ?
6 Vocavit ergo Achis David, et ait ei : Vivit Dominus, quia
rectus es tu, et bonus in conspectu meo : et exitus tuus, et
introitus tuus mecum est in castris : et non inveni in te
quidquam mali ex die qua venisti ad me usque in diem
hanc : sed satrapis non places. 7 Revertere ergo, et vade
in pace, et non offendas oculos satraparum Philisthiim.
8 Dixitque David ad Achis : Quid enim feci, et quid
invenisti in me servo tuo, a die qua fui in conspectu tuo
usque in diem hanc, ut non veniam et pugnem contra
inimicos domini mei regis ? 9 Respondens autem Achis,
locutus est ad David : Scio quia bonus es tu in oculis meis,

sicut angelus Dei : sed principes Philisthinorum dixerunt :
Non ascendet nobiscum in prælium. 10 Igitur consurge
mane tu, et servi domini tui qui venerunt tecum : et cum
de nocte surrexeritis, et cœperit dilucescere, pergite.
11 Surrexit itaque de nocte David, ipse et viri ejus, ut
proficiscerentur mane, et reverterentur ad terram
Philisthiim : Philisthiim autem ascenderunt in Jezrahel.

Cap. 30 1 Cumque venissent David et viri ejus in
Siceleg die tertia, Amalecitæ impetum fecerant ex parte
australi in Siceleg, et percusserant Siceleg, et
succenderant eam igni. 2 Et captivas duxerant mulieres ex
ea, a minimo usque ad magnum : et non interfecerant
quemquam, sed secum duxerant, et pergebant itinere
suo. 3 Cum ergo venissent David et viri ejus ad civitatem,
et invenissent eam succensam igni, et uxores suas, et
filios suos et filias, ductas esse captivas, 4 levaverunt
David et populus qui erat cum eo voces suas, et
planxerunt donec deficerent in eis lacrimæ. 5 Siquidem et
duæ uxores David captivæ ductæ fuerant, Achinoam
Jezrahelites, et Abigail uxor Nabal Carmeli. 6 Et
contristatus est David valde : volebat enim eum populus
lapidare, quia amara erat anima uniuscujusque viri super
filiis suis et filiabus : confortatus est autem David in
Domino Deo suo.

7 Et ait ad Abiathar sacerdotem filium Achimelech :
Applica ad me ephod. Et applicavit Abiathar ephod ad
David. 8 Et consuluit David Dominum, dicens : Persequar
latrunculos hos, et comprehendam eos, an non ? Dixitque
ei Dominus : Persequere : absque dubio enim
comprehendes eos, et excuties prædam. 9 Abiit ergo
David, ipse et sexcenti viri qui erant cum eo, et venerunt
usque ad torrentem Besor : et lassi quidam substiterunt.
10 Persecutus est autem David ipse, et quadringenti viri :
substiterant enim ducenti, qui lassi transire non poterant
torrentem Besor. 11 Et invenerunt virum ægyptium in agro,
et adduxerunt eum ad David : dederuntque ei panem ut

comederet, et biberet aquam, 12 sed et fragmen massæ
caricarum, et duas ligaturas uvæ passæ. Quæ cum
comedisset, reversus est spiritus ejus, et refocillatus est :
non enim comederat panem, neque biberat aquam, tribus
diebus et tribus noctibus. 13 Dixit itaque ei David : Cujus
es tu ? vel unde ? et quo pergis ? Qui ait : Puer ægyptius
ego sum, servus viri Amalecitæ : dereliquit autem me
dominus meus, quia ægrotare cœpi nudiustertius.
14 Siquidem nos erupimus ad australem plagam Cerethi,
et contra Judam, et ad meridiem Caleb, et Siceleg
succendimus igni. 15 Dixitque ei David : Potes me ducere
ad cuneum istum ? Qui ait : Jura mihi per Deum quod non
occidas me, et non tradas me in manus domini mei, et
ego ducam te ad cuneum istum. Et juravit ei David. 16 Qui
cum duxisset eum, ecce illi discumbebant super faciem
universæ terræ comedentes et bibentes, et quasi festum
celebrantes diem, pro cuncta præda et spoliis quæ
ceperant de terra Philisthiim et de terra Juda. 17 Et
percussit eos David a vespere usque ad vesperam
alterius diei, et non evasit ex eis quisquam, nisi
quadringenti viri adolescentes, qui ascenderant camelos
et fugerant. 18 Eruit ergo David omnia quæ tulerant
Amalecitæ, et duas uxores suas eruit. 19 Nec defuit
quidquam a parvo usque ad magnum, tam de filiis quam
de filiabus, et de spoliis, et quæcumque rapuerant :
omnia reduxit David. 20 Et tulit universos greges et
armenta, et minavit ante faciem suam : dixeruntque :
Hæc est præda David.

21 Venit autem David ad ducentos viros qui lassi
substiterant, nec sequi potuerant David, et residere eos
jusserat in torrente Besor : qui egressi sunt obviam David
et populo qui erat cum eo. Accedens autem David ad
populum, salutavit eos pacifice. 22 Respondensque omnis
vir pessimus et iniquus de viris qui ierant cum David,
dixit : Quia non venerunt nobiscum, non dabimus eis
quidquam de præda quam eruimus : sed sufficiat
unicuique uxor sua et filii : quos cum acceperint,

recedant. 23 Dixit autem David : Non sic facietis, fratres
mei, de his quæ tradidit nobis Dominus, et custodivit nos,
et dedit latrunculos qui eruperant adversum nos, in
manus nostras : 24 nec audiet vos quisquam super
sermone hoc : æqua enim pars erit descendentis ad
prælium, et remanentis ad sarcinas, et similiter divident.
25 Et factum est hoc ex die illa et deinceps, constitutum et
præfinitum, et quasi lex in Israël usque in diem hanc.
26 Venit ergo David in Siceleg, et misit dona de præda
senioribus Juda proximis suis, dicens : Accipite
benedictionem de præda hostium Domini : 27 his qui erant
in Bethel, et qui in Ramoth ad meridiem, et qui in Jether,
28 et qui in Aroër, et qui in Sephamoth, et qui in Esthamo,
29 et qui in Rachal, et qui in urbibus Jerameel, et qui in
urbibus Ceni, 30 et qui in Arama, et qui in lacu Asan, et
qui in Athach, 31 et qui in Hebron, et reliquis qui erant in
his locis in quibus commoratus fuerat David, ipse et viri
ejus.

Cap. 31 1 Philisthiim autem pugnabant adversum
Israël : et fugerunt viri Israël ante faciem Philisthiim, et
ceciderunt interfecti in monte Gelboë. 2 Irrueruntque
Philisthiim in Saul et in filios ejus, et percusserunt
Jonathan, et Abinadab, et Melchisua filios Saul :
3 totumque pondus prælii versum est in Saul, et consecuti
sunt eum viri sagittarii, et vulneratus est vehementer a
sagittariis. 4 Dixitque Saul ad armigerum suum : Evagina
gladium tuum, et percute me : ne forte veniant
incircumcisi isti, et interficiant me, illudentes mihi. Et
noluit armiger ejus : fuerat enim nimio terrore perterritus.
Arripuit itaque Saul gladium, et irruit super eum. 5 Quod
cum vidisset armiger ejus, videlicet quod mortuus esset
Saul, irruit etiam ipse super gladium suum, et mortuus est
cum eo. 6 Mortuus est ergo Saul, et tres filii ejus, et
armiger illius, et universi viri ejus in die illa pariter.
7 Videntes autem viri Israël qui erant trans vallem et trans
Jordanem, quod fugissent viri Israëlitæ, et quod mortuus
esset Saul et filii ejus, reliquerunt civitates suas, et

fugerunt : veneruntque Philisthiim, et habitaverunt ibi.
8 Facta autem die altera, venerunt Philisthiim ut
spoliarent interfectos, et invenerunt Saul et tres filios ejus
jacentes in monte Gelboë. 9 Et præciderunt caput Saul, et
spoliaverunt eum armis : et miserunt in terram
Philisthinorum per circuitum, ut annuntiaretur in templo
idolorum, et in populis. 10 Et posuerunt arma ejus in
templo Astaroth, corpus vero ejus suspenderunt in muro
Bethsan. 11 Quod cum audissent habitatores Jabes
Galaad, quæcumque fecerant Philisthiim Saul,
12 surrexerunt omnes viri fortissimi, et ambulaverunt tota
nocte, et tulerunt cadaver Saul, et cadavera filiorum ejus,
de muro Bethsan : veneruntque Jabes Galaad, et
combusserunt ea ibi : 13 et tulerunt ossa eorum, et
sepelierunt in nemore Jabes, et jejunaverunt septem
diebus.